

HALKIN YOLU

2

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

3 OCAK 1977 / 250 KURUŞ

NE POLİS JANDARMA KURŞUNU NE İŞKENCE TEZGAHLARI KARANLIK ZİNDANLAR

HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ

İŞKENCEYE SON!
İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORALIM!
İŞKENCECİLER TUTUKLANSIN, CEZALANDIRILSIN!

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK

İKİ MİLLİYETTEN HALKIMIZ ÜZERİNDE YOĞUN BASKI UYGULAYAN FAŞİST DİKTATÖRLÜK, TÜM YURTSEVER KURULUŞLAR ÜZERİNDE OLDUĞU GİBİ, YURTSEVER BASIN ÜZERİNDE DE FAŞİST BASKI UYGULAMAKTADIR.

BİR MÜDDET ÖNCE RIZGARİ DERGİSİNİN YAYINI ENGELLENMİŞ, YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ TUTUKLANMIŞTIR. DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ TANER AKÇAM HALEN TUTUKLUDUR VE 34 YILI AŞKIN CEZA İSTENMEKTEDİR. HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NİN ESKİ SAHİBİ VE ÇALIŞANLARI UZUN SÜRE TUTUKLU KALMIŞ VE GİZLİ ÖRGÜT İDDİASIYLA YARGILANMAKTADIRLAR. HALKIN SESİ DERGİSİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ KEMAL DOĞAN, ORDUYA HAKARET İDDİASIYLA ASKERİ MAHKEMECE TUTUKLANMIŞTIR. EN SON HALKIN GÜCÜ GAZETESİ ÜZERİNDE YOĞUNLAŞAN FAŞİST BASKILAR SONUCU, GAZETENİN ÇIKIŞI ENGELLENMİŞ VE GAZETENİN SAHİBİ TUTUKLANMIŞTIR. EN BASİT DEMOKRATİK HAKLARIN KULLANILMASI DAHİ GİZLİ ÖRGÜT İDDİALARIYLA KARŞILAŞMAKTADIR.

BÜTÜN DEVRİMCİLER YURTSEVERLER, DEMOKRATİK KURULUŞLAR, YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA KARŞI MÜCADELE EDELİM.

ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
HALKIN GÜCÜ GAZETESİ'NE ÖZGÜRLÜK!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!

AKDENİZ AKDENİZLİLERİNDİR

TSİP revizyonistlerinin yayın organı Kitle ga zetesi, geçtiğimiz günlerde, "Akdenizdeki Sovyet donanmasının barış me leği olduğunu" iddia etti. TSİP, revizyonistleri bu tutumlarıyla Sovyet Sosyal-emperyalistlerine sadakatin yeni bir örneğini vermektedirler.

Dünya çapında yoğun bir hegemonya mücadelesi içinde olan iki süper devlet, hemen her bölgede olduğu gibi, Akdeniz'de de savaş filoları bulundurmakta, Akdeniz ülkeleri ve halklarının güvenliğini ve Akdeniz'de barışı tehdit etmektedir. Onlar bir yandan "silahsızlanma" dan sözetmekte, gerçekte ise alabildiğine silahlanmakta, dünyanın hemen her bölgesinde askeri varlıklarını güçlendirmektedirler.

Son yıllarda, özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleri, Boğazlar üzerindeki egemenlik haklarımızı çiğneyerek, savaş filolarını, uçak gemilerini Akdeniz'e indirmekte, bölgedeki askeri varlığını arttırmaktadır. Onlar eski Rus Çarlarının emellerini benimsemişlerdir. Donanmalarının, deniz aşırı menfaatlerini koruyacak güçte olduğunu söyleyerek böbürlenmektedirler. Deniz aşırı menfaatlere sahip olanlar, eskiden bu yana sömürgeciler ve emperyalistler-dir.

Ülkemizi Rus sosyal-emperyalistlerine peşkeş çekmekten başka bir amacı olmayan TSİP revizyonistlerinin sahtekârlığı, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünya halklarının baş düşmanlarından biri olduğunu, saldırgan ve savaş kışkırtıcısı olduğu gerçeğini gizleyemez. Akdeniz'deki Sovyet donanması, "barış meleği" değil, Akdeniz ülkeleri ve halkları için baskı ve tehdit unsuru, Akdeniz de barışı ve güvenliği tehdit eden sosyal-emperyalist saldırı ve yayılmanın aracıdır.

BOĞAZLAR SAVAŞ GEMİLERİNE KAPATILSIN!
AMERİKAN VE RUS SAVAŞ FİLOLARI AKDENİZ'DEN DEFOLSUN!
AKDENİZ AKDENİZLİLERİNDİR!

HALKIN YOLU'NA ÖNERİLERİMİZ

Arkadaşlar, iki süper devletin hegemonya mücadelesinin alabildiğine kızıştığı şu dönemde, faşist diktatörlük iki milliyetten halkımız üzerinde baskılarını her geçen gün daha da yoğunlaştırıyor. Sosyal-emperyalizmin 5. kolu sosyal-faşistler, çeşitli kitle örgütleri ve sendikaları komplocu metodlarla ele geçirmekte ve devrimcilere saldırmak tadırlar.

Bunlara rağmen iki mil liyetten halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesi örgütsüz ve dağınık bir şekilde yükselmekte-dir.

Halkın Yolu gazetesinin, iki milliyetten halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelesine önderlik edeceğine ve devrimci bir yön vereceğine inanıyoruz.

Biz Denizli'li iki devrimci olarak Halkın Yolu gazetesinden şunları istiyoruz:

1) Gazetemizin dili sade ve halkın anlayabileceği biçimde olmalıdır.

2) Her türlü sağ ve "sol" sapmalara karşı ideolojik kavgasını hızlandırmalı ve küfürlü dilden kaçınmalıdır.

3) Kitlelerden gelen istekler devrimci bir şekilde değerlendirilmeli-dir.

Halkın Yolu gazetesine devrimci selamlar...

DENİZLİ'den İki Devrimci

İZMİR İNÖNÜ LİSESİNDEN DEVRİMCİ ARKADAŞLARA

İzmir İnönü Lisesinden 33 devrimci arkadaş, gazetemize mektup yazarak görev almak istediklerini bildiriyorlar. Halkın Yolu, bütün devrimci arkadaşların çabalarıyla güçlenecektir. Arkadaşların bu istekleri bize güç veriyor mektedir. Halkın Yolu'nun işçilere, köylülere ulaştırılması önemli bir görevdir. Ayrıca, bölgenizden göndereceğiniz haberler, eleştiri ve önerileriniz, Halkın Yolu'nun hata ve eksiklerinden arınmasını, güçlenmesini sağlayacaktır. Devrimci selamlar...

HALKIN YOLU

"LASTİK İŞ İN SAHTE DEVRİMCİ SENDİKA AĞALARINA KARŞI DA MÜCADELE EDECEĞİZ»

Biz MELAPİRES MELAMİN Sanayii fabrikasında çalışan işçileriz. Bizler, haklarımızı almak ve patrona karşı daha iyi mücadele vermek için sendikalaşmaya karar verdik. İşkolumuz Lastik-İş'e giriyordu. Ve biz de devrimci bildiğimiz Lastik İş'e gittik, durumumuzu bildirdik. Bizim 13 kişi olduğumuzu öğrenince, 25 kişi olmadan kayıt yapamayız dediler. Kendi çıkarlarını düşünerek, eğer bir greve çıkarsanız cebimizden 30 bin lira çıkar dediler ve bizi geri çevirdiler. Biz de arkadaşlar arasında tekrar toplanarak haklarımızı al mak için mücadele etmeye karar verdik. İlk önce is teklerimizi müdüre bildirdik. Oradan da olumsuz cevap alınca direniş yapmaya karar verdik. 9 Aralık günü direnişe başladık. Direnişin 5. günü patron bizi Çeliktepe Jandarma Karakoluna şikayet etmiş ve o gün Çeliktepe Jandarma Komutanı ve Jandarmalar gelip bize niye çalışmıyorsunuz, yürüyün karakola diyerek bizi zor la karakola götürdüler... Daha sonra fabrikanın sahibi karakola gelerek bize, komutandan af dileyin ve gidin dedi. Biz de kimseden özür dilemeyiz deyince bizden iki arkadaşı mahkemeye verdiler. Mahkemede savcı kaç lira alıyorsunuz dedi. 1268 lira deyince jandarmalara dönerek bir daha böyle adamları buraya getirip bizi uğraştırmayın dedi ve bizi saldılar.

Ve biz, bundan sonraki mücadelemizde sarı sendikaların yanında Lastik-İş gibi sahte devrimci sendika ağalarına karşı da mücadele yürüteceğiz.

KAHROLSUN SARI VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI!
YAŞASIN İŞÇİLERİN,KÖYLÜLERİN TÜM HALKIN BİRLİKTE MÜCADELESİ!
NE AMERİKA, NE RUSYA!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!

MELAPİRES MELAMİN İşçileri

TEX-COTE İŞÇİLERİ :

Keyfî İşten Çıkarılmalara Son Verilmelidir

Hakim sınıfların işçiler ve emekçi halkımız üzerindeki baskıları gün geçtikçe artmaktadır. Ülkemizde devrimcilerin öldürülmediği, yurtseverlerin kurşunlanmadığı, işçilerin işten atılmadığı, ağaya karşı toprak mücadelesi veren yoksul köylülerimizin üzerine jandarmanın kurşun sıkmadığı emekçi halkımızın dipçiklenip, coplanmadığı gün geçmiyor. Kısaca, ülkemizde hakim sınıfların emekçi halkımız üzerinde uyguladığı faşist baskılar devam etmektedir. Bu baskı ve terör ilk okuldan tutun da bütün öğrenim kurumlarında, fabrikalarda, atölyelerde, sokaklarda ve tüm köylerde kol gezmektedir. Bu faşist baskılar karşısında halkımızın mücadelesi durmuyor. Bu mücadele gün geçtikçe yükseliyor, bayraklaşıyor.

Biz Tex-Cote işyerinde çalışan Sosyal-İş Sendikası'na bağlı işçileriz. İşyerinde 22 işçi çalışmaktadır. Tex-Cote işçileri olarak işten atılma olayına tanık olduk. İşyerinde işveren bir işçi arkadaşımızı 23 Kasım 'da işten attı. İşten atılma nedeni patronun keyfi tutumudur. Patronun kendisine kalkan ettiği İş Kanunu'nun 13. maddesidir.. Bu işten atılma karşısında arkadaşımızın tekrar işe dönmesi için direnişe geçtik. Direnişimiz işverenin beynine balyoz gibi indi. İşçiler birleşince neler yapmazlar ki! İşçiler olarak verdiğimiz kararlı mücadele sonunda işveren, atılan arkadaşı işe almak zorunda kaldı. Biz Tex-Cote işçilerinin kararlı tavrı karşısında işveren ancak bir buçuk gün dayanabildi.

İşyerinde verdiğimiz mücadele halkımızın mücadelesinin bir parçasıdır. Bu direniş bize birlikte mücadele etmenin neler ka zandırdığını bir kere daha öğretti.

Keyfi işten çıkarılmalara son verilmelidir.

YAŞASIN HAKLI MÜCADELEMİZ!
KAHROLSUN İŞ KANUNUNUN FAŞİST 13. VE 17. MADDELERİ!
İŞÇİLER BİRLEŞİN!
KAHROLSUN FAŞİZM!

TEX-COTE İŞÇİLERİ

AÇIKLAMA

GAZETEMİZİN, HAFTALIK OLARAK ÇIKACAĞI BELİRTİLMESİNE RAĞMEN ŞİMDİLİK 15 GÜNDE BİR ÇIKACAKTIR. HALKIMIZIN DESTEĞİ VE YARDIMIYLA GAZETEMİZİ EN KISA ZAMANDA HAFTALIĞA DÖNÜŞTÜRMEYE ÇALIŞACAĞIZ.

HALKIN YOLU

HALKIN YOLU * HAFTALIK SİYASİ GAZETE * SAHİBİ: *Sadun Sönmez* * SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: *Mehmet Çerik* * YÖNETİM YERİ VE YAZIŞMA ADRESİ: *Çatalçeşme Sok. 4/23 Cağaloğlu/İstanbul* * BASKI: *Daily News Web Ofset* * İSTANBUL DAĞITIM: *YURT-DA* * ANKARA DAĞITIM: *Fikri Negiş* EGE DAĞITIM: *TÜR-DA* * ÖDEMELER İÇİN POSTA ÇEKİ HESABI *Sadun Sönmez 102547* * SON BASKI TARİHİ: *3 Ocak 1977* *

BİZ DE ALACAĞIZ HAKLARIMIZI SÖKE SÖKE

Fabrikamızda üç vardiyada ortalama 40-50 kişi çalışmaktadır. İşçilerin çoğu genç kız işçiler. İşe alınırken evli mi, bekar mı olduğu sorulmakta evliler alınmamaktadır. Bu nu patron baskı ve sömürüsünü daha yoğunlaştırabilmek için yapıyor. Çünkü ev geçinderecek olanların haklarını almak için daha çok direnecekleri hesaplıyor. Haftalık 200 TL. sigortanın lafı bile edilmez başlarken ta bii.

Fabrikada herkese her iş yaptırılmaktadır. Kimsenin "benim işim şu" deme hakkı yoktur. Diyenin ustabaşı payını vermeye hazırdır.

Kış gününde kalorifer bozuktur. Ve kaloriferde görülmeye layık bir boru dan ibarettir. Üstelik kırık camlarda hastalık primidir. Sağlık koşullarının kötülüğü saymakla bitmez.

Yemek ve düzenli servisimiz de yoktur.

Gece bekçilerimizin bayram tatili bile yoktur. Oysa patronun kurt köpeği bile bayram tatili yaptı.

Sendika yok fabrikamızda. İşçilerin sendikanın sözünü etmesi soluğu dışarda almaya yeter.

Durumu personel odasındaki Tercüman ve Ali Elverdi'nin kitaplarıyla özetlemek istiyoruz. Ama biliyoruz ki böyle gelmiş böyle gitmez. Biz de alacağız haklarımızı söke söke!

Patronların baskı ve sömürü düzeni varsa işçilerin de birliği, dayanışması ve bu talan düzenine hıncı var!

Ancak biz mücadelemiz için yalnızca birliğin da yanışmanın yetmeyeceğini, diğer fabrikalardaki arkadaşlarımızın denemelerinden biliyoruz. Bize HALKIN YOLU'nun ışık tutmasını istiyoruz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!
NE AMERİKA NE RUSYA
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

ÖRNEK TEKSTİL'den Bir İşçi/İZMİR

YENİ ÇARLARLA KÖLELİK ANLAŞMASINA HAYIR !

Geçtiğimiz yıla kadar Rusya'nın Türkiye'ye verdiği kredi tutarı 15 milyar lirayı bulmuştur. Bu miktar bile ABD emperyalizminden sonra, diğer bütün emperyalist devletlerin Türkiye'ye verdiği kredi miktarından fazladır. Ve kredi miktarı, meselenin bir yönüdür. Meselenin diğer yönü, bu kredinin yatırıldığı alanlardır. Bu kredinin yatırıldığı alanlar, demirçelik sanayii, petrol rafinerileri, alüminyum sanayiidir. Daha başka temel sanayii alanları da sıralanabilir. Kısaca bu kredilerle, ekonominin can damarları Rus emperyalizminin eline verilmektedir. Temel sanayi alanlarında Rus emperyalizmine teknolojik bağımlılık, bu kredilerle birlikte doğmuş ve böyle bir ön şartla verilmiştir. Büyük faiz yüzdesiyle verilen bu krediler, halkımızın sırtına yeni büyük borçlar bindirmiştir.

Daha 1976'ya girerken durum böyleydi. Daha bir sene önce Rus emperyalizmi 1976'dan beri attığı adımlarla Türkiye'nin kaderine elini uzattı. Daha bir sene önce, halkın kaderine uzattığı pençesi, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne destek olmaya başladı.

1976'da, Rus emperyalizmine ve onun kuklası Bulgar sosyal-faşist diktatörlüğüne Türkiye'nin enerji anahtarları teslim edildi. Şimdi de MC hükümetinin Enerji Bakanı, Moskova'da yeni çarlarla 10 senelik bir iktisadi işbirliği anlaşması imzaladı. Bu anlaşmayla Rus emperyalizmi bugüne kadar attığı adımları pekiştirmektedir. Ayrıca ona ekonominin ve doğal kaynakların yeni alanlarını işlemesi imkanı veriliyor. 10 senelik "işbirliği" anlaşmasında şimdilik kararlaştırılanlarla birlikte, Yeni Çarlar, iki milliyetten halkımızı 25 milyar liraya varan bir borcun altına soktu. 10 senelik "işbirliği" anlaşmasının kapsamı ise çok geniştir. Ve yeni Çarlarla, MC hükümeti, hükümetler arası karma komisyonunun çalışmalarını düzenleyen tüzüğü imzaladılar. 10 senelik "işbirliği" anlaşması Rus emperyalizmine, ülkemiz ekonomisine hakim olması yönünde yeni imkanlar vermektedir. Rus emperyalizminin halkın ekmeğine uzanan elinin parmak sayısı artmakta ve parmaklar büyümektedir. Bütün bunlar Yeni Çarlara faşist diktatörlük içinde siyasi mevziler elde etmesini sağlamaktadır. Bu gelişme faşist diktatörlük içindeki çatışmaları arttırmaktadır.

Dünyanın en büyük iki zaliminden birinin daha işçi sınıfı ve çalışan halkın ekmeği ve özgürlüğü üzerine çökmesine kimler sebep oldu ve oluyor? Çok geriye gitmeye lüzum yok. 12 Marta kadar uzanmak bile yeterli.

Amerikan emperyalizmi istedi diye haşhaş ekimini yasaklayan 12 Mart faşist hükümetlerinin baş destekçisi Feyzioğulları ve Demireller, bu adımları atıyorlar. Bir zamanların en koyu Amerikancılarından olan Turhan Feyzioğlu, bir ay önce Avrupa parlementosunda şöyle diyordu: "Kiev'in boğazlardan geçişi, Montrö Anlaşması hükümlerine uygun bir eylemdir" Kiev ilk uçak gemisidir. Rusya'nın açık denizler siyaseti eski çarların siyasetine dönüşmüştür. Rusya'nın denizler siyaseti "açık deniz savunması" ndan, "uzak denizlere saldırı" ya dönüşmüştür. Kiev bu siyasetin silah olarak ifadesidir.

Yukarıdaki soru aydınlanmış oluyor. Rus sermayesi, Kiev, "işbirliği" anlaşmaları ve Demireller, Feyzioğulları... bütün bunlar sorumuzu bütünüyle açıklıyor.

Sayfayı çevirelim. Amerikan emperyalizmi özellikle Kıbrıs işgalinden beri sarsılan hegemonyasını tamir çabası içindedir. Başta Demireller ve Feyzioğulları'nın esas kimliğini görüyoruz. Bugünlerde Demireller Amerikan silah ambargosunun haksızlığının artık anlaşılması gerektiği sitemini sık sık tekrarlıyorlar. Özellikle Türkeşler ve Demireller sarsılan Amerikan hegemonyasını tamir etmek için hizmet yarışı içindeler.

Reformcu burjuvazi bugüne kadar iki süper devlet ve faşist diktatörlükle uzlaştı. Faşizme karşı mücadeleyi hükümete karşı mücadele ile sınırlamaya özel bir dikkat gösterdi. Faşist diktatörlüğün ardındaki iki süper devletle de uzlaşmak, siyasetinin temeli oldu. Reformizm halkın mücadele ateşini söndürmeye çalıştı.

Sosyal-faşizm bu süreç içinde kuvvetlendi. Bu süreç sosyal - faşistlerin hakim sınıflar içinde yer almaları, devlet iktidarı içinde mevzi tutmaları, sendikaları ve kitle örgütlerini tepeden ele geçirmeleri süreci oldu. Ancak işçi sınıfı ve çalışan halk emperyalizmin ve onun iş birlikçilerinin tahakküm ve sömürüsünü tanıyor, kavrıyor. Türkiye sömürgeleştirilmek istendiğinde çeşitli milliyetlerden halkımız ayağa kalkmıştı. Kurt ön kapıdan kovulmuştu ama bacadan tekrar içeri girdi. 1960'dan sonra dünya halklarının mücadelesi ve halkımızın mücadelesi,bacadan giren kurdun ne olduğu konusunda fikir verdi, önce yavaş sonra hızlı bir şekilde "kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve uşakları" sloganı dalga dalga Türkiye'ye yayıldı.

İşçi sınıfı ve çalışan halkın mücadelesi Rus emperyalizmi ve sosyal-faşistlerin "sosyalizm" maskesini de düşürecektir. Nasıl ki Amerikan emperyalizmi ve faşistlerin "demokrasi" maskesi düştü ise. Daha şimdiden halkımızın mücadelesi bu maskeyi sarsmaktadır. İşçi sınıfı ve çalışan halk mutlaka "kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri" sloganını, "kahrolsun Rus emperyalizmi ve işbirlikçileri" sloganıyla birleştirecektir. Daha şimdiden bile birleştirmektedir. Ancak bu çok yetersizdir. Rus emperyalizmi çok tehlikeli bir şekilde Türkiye'ye sızmaktadır.

Proleter devrimcilere düşen görev nedir?

Proleter devrimciler, Rus emperyalizminin bu tehlikeli sızma faaliyetlerini halk kitlelerine anlatmalı ve halk kitlelerini harekete geçirmelidirler. Proleter devrimciler, 1945'lerde "demokrasi" maskesiyle ve Milli şef faşizminin Amerikan emperyalizmine teslimiyet politikasının sonucu Türkiye'nin nasıl hegemonya altına alındığını dikkate almalıdırlar. Bu tarihi tecrübeden ders çıkarmalıdırlar. Devrimci hareketin o dönem milli şef faşizmine karşı mücadeleyi Türkiye'ye sızmakta olan Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleden koparmasının yarattığı tehlikeyi bütün halkımız ve devrimci hareket yaşadı.

Proleter devrimci hareket görevini kucaklamalıdır. Kitleleri Rus emperyalizminin Türkiye üzerindeki hegemonya kurma çabalarına karşı seferber etmelidir. Rusya ile imzalanan kölelik anlaşmasına karşı halkı meydanlarda birleştirmelidir. Rusya ile imzalanması şimdilik ertelenmiş bulunan "siyasi belge" nin uygulama alanına girmemesi için Demirellere ve Feyzioğullarına mı güveneceğiz? Yoksa iki süper devletle uzlaşan Ecevitlere mi? Bunların hiç birisi olamaz. Halk kitlelerine dayanmalıyız. Halk kitleleri bu kölelik anlaşmasına karşı meydanlarda sesini yükseltmelidir. Rusya ile "dostluk belgesi" nin imzalanmasını önlemenin yolu, halk kitlelerinin birleşik gücünün seferber edilmesinden geçer. Proleter devrimci hareket, bu ortak hedef etrafında, "eylem birliği" yaparsa, halkın güçleri birleşecektir. Böylece halk kitleleri iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı ayağa kalkma yönünde güçlü bir adım atmış olacaklardır.

Senelerdir sömürü ve zulme karşı direnen çeşitli milliyetlerden halkımızın işçileri, köylüleri, öğrencileri, öğretmenleri! Tüm çalışan halkımız! Bugün direnişimiz büyümüştür. Bu direnişimize saldıran ve bölen faşistler ve sosyal-faşistlerdir. Onlar Amerika ve Rusya'dan kuvvet alıyorlar. Onları güçlendiren bu kölelik anlaşmasına sessiz mi kalacağız?

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM YURTSEVERLER YENİ SÖMÜRÜ, TALAN VE ZULÜM DEMEK OLAN BU KÖLELİK ANLAŞMALARINA KARŞI SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

KAHROLSUN KÖLELİK ANLAŞMALARI!

RUSYA İLE "DOSTLUK" ANLAŞMASINA HAYIR!

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

HALKIN YOLU

NE POLİS JANDARMA KURŞUNU NE İŞKENCE TEZGAHLARI KARANLIK ZİNDANLAR HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ

Büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalığının zalim diktatörlüğü, tüm halka uyguladığı baskı ve zor balığı şiddetlendirirken, halkımızın en değerli evlatlarını, devrimcileri iş kence yaparak öldürüyor. Bugün katliamlar sıradan bir olay olma özelliğini aşmıştır. İktidar, açıkça ve doğrudan doğruya yakaladığını, falaka ve elektrik işkencesi ile öldürmektedir. Son olarak Diyarbakır'da polisçe gözaltına alınan Gökhan Edge-nin ölümü gerçekleri üstü örtülemez bir biçimde gözler önüne sermiştir.

Mesleği doktorluk değil uşaklık olan halk düşmanı Nuriye Toker'in "tüberküloz ve böbrek iltihaplanmasından ölmüştür" şeklinde yazdığı rapor, bu cinayetin üstünü örtemedi.Ailesinin ısrarları ve zorlaması sonucu ikinci kez otopsi yapıldı. Alınan raporla ortaya çıktı ki,Gökhan Edge, "tüberküloz ve böbrek iltihaplanmasından" değil, boğazından elektrik akımı verilerek, işkence ile öldürülmüştür. Gökhan Edge polisteki işkencelere yiğitçe direnmiştir.

Faşizm halkın gözü önünde ve pervasızca, halkın evlatlarını sayısız cinayetlerle yok ediyor. İzmir'de devrimci Tamer Benian, sokakta, halkın gözü önünde, faşist köpekler tarafından şişlenerek can verdi. Amerikan emperyalizminin kuklası faşist MHP ve Ülkü Ocakları'nın komandoları, halk çocuklarını kurşunluyor ve sonra da gazetelere "sırada daha niceleri var" diye demeç vererek, cinayetlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

"Halkın Gücü" gazetesinin afişlerini yapıştırırken bir polis öldürüldüğü iddiasıyla, birçok kişi gözaltına alındı. Ve gözaltına alınanlara işkence yapıldı. Ayrıca polisi yaraladıkları iddia edilerek birçok devrimciye işkence yapıldığı doktor raporuyla sabittir.

Gökhan Edge, sahte doktor raporlarıyla, polis binalarından atılarak "intihar" süsü verilerek öldürülen yurtsever devrimcilerin ilki olmadığı gibi sonuncusu da değildi. Hıdır Altınay, Vedat Gevrek, Ali Kayahan, İbrahim Kaypakkaya, Cahit Şenyüz işkence ile öldürüldüler.

12 Martın işkenceci cellatları Faik Türün, Tevfik Türüng, Fehmi Altınbilek , Ümit Erdal gibileri halkımızın evlatlarını falaka ve elektrik işkencesi ile katlettiler. Ve sonra da işledikleri cinayetleri "söyletmek için çeşitli yollara başvurduk" şeklinde pervasızca açıkladılar. Bu çeşitli yollar çeşitli işkence aletleridir. Emperyalistlere ülkemizin her türlü zenginliklerini peşkeş çeken hakim sınıflar, Amerikan emperyalistlerinden "en son model""modern" zulüm ve işkence aletleri ithal ediyorlar. Onların ileri tekniğe ne kadar önem verdikleri, "modern" işkence makinaları ithal etmelerinden bellidir.

Ama, ne yeni tekniklerle yapılan işkenceler, ne faşist kurşunlar, ne de karanlık zindanlar, devrimci ve yurtsever mücadelemizi durduramaz, en onurlu olan, halkın yolunda ölmektir. Ölen ama yenilmeyen İbrahim Kaypakkaya yoldaş, faşizmin işkencehanelerinde devrimci kavganın ışığını söndürmedi, yenilmeyenin halkın davası olduğunu gösterdi.

Halkımızın yolunda can veren proleter devrimciler halkın kopmaz bir parçasıysalar, onlara yapılan zulüm de halkın her kesimine yapılmış bir saldırı demektir. İşçilerin, köylülerin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine, panzer ve jandarma dipçiği ile karşılık veriliyorsa, halkın ayrılmaz bir parçası olan devrimcilere sokak ortalarında, polis karakollarında yapılan işkence ve katliamlar da, faşizmin yoksul halkımız üzerindeki artan tahakkümünün bir parçasıdır.

Maden ocaklarında her an ölümle burun buruna yaşama savaşı veren, iş kazaları denilen iş cinayetleriyle ölen, fabrikalarda can güvenliğinden yoksun çalışan, bütün bunlara hayır dediğinde, Profilo'da olduğu gibi kurşunlanan işçilerin yaşamı zulüm ve işkenceden başka nedir? Ağa zulmü, jandarma dayağı,vergilerle ezilen köylülerin yaşamı daha özgür müdür? Oradan oraya sürülen öğretmenlerin, komandoların kurşunlarıyla karşı karşıya can güvenliğinden yoksun okumaya çalışan öğrenci gençliğin, yani halkımızın hayatı dayanılmaz bir zulüm ve işkencedir.

İktidar halka ve devrimcilere yaptığı baskılarla yetinmiyor, o daha çok zulüm ve işkence diyor. Faşist MC hükümetinin başı Demirel, sıkıyönetim ve çeşitli "tedbirler" önerdi.

Fakat bütün bunlar halkın en geri kesimlerinin bile gözünü açmakla kalmıyor, çeşitli halk sınıf ve tabakalarının faşist MC'ye karşı muhalefetini şiddetlendiriyor, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sömürücü diktatörlüğü, her gün artan sayıdaki halk yığınlarının öfkesi ve mücadelesi ile kuşatılıyor.

Sosyal-faşistler, faşizme ve işkencelere sözde karşı çıkarken, sosyal-faşist zulüm ve terörü gizlemeye çalışıyorlar. Rusya'da her çeşit işkencenin yapıldığı "ruh sağlığı klinikleri" nde hafta tatilleri mi yapılıyor? Sosyal-faşistler, işkencelere halkın gözünü korkutmak ve mücadelesini saptırmak için karşı çıkar gözüküyorlar. Bu yüzden de daha faz la teşhir edilmeli ve yüzlerindeki maske düşürülmelidir.

Reformistler de geçmişe sünger çekme siyasetiyle 12 Mart cellatlarıyla uzlaştılar. Geçmişe sünger çekme ile ne faşist cinayetler durdurulabildi, ne de halkın 12 Mart cellatlarına öfkesi söndü. İşlenen cinayetler çoğalırken, katiller ve caniler ellerini kollarını sallaya sal laya ortalıkta dolaşıyorlar.

ELLERİ HALKIMIZIN VE DEVRİMCİLERİN KANINA BULANMIŞ 12 MART CELLATLARI HALKIMIZIN ELİ YAKANIZDADIR!

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER, AYDINLAR: İŞKENCELERİN VE FAŞİST CİNAYETLERİN HESABINI SORALIM.

AÇIKÇA VE PERVASIZCA İŞLENEN CİNAYETLERİ BIKMADAN, YORULMADAN HALKA AÇIKLAYALIM, ANLATALIM.

FABRİKADA, TARLADA, OKULDA FAŞİST CİNAYET VE İŞKENCELERE KARŞI YÜRÜYÜŞ, TOPLANTI, MİTİNG YAPARAK MÜCADELE EDELİM.

FAŞİST KATİLLER VE İŞKENCECİLER TUTUKLANMALIDIR.

İŞKENCE İLE ÖLDÜRÜLEN YURTSEVER VE DEVRİMCİLERİN KATİLLERİ BULUNMALI, YARGILANARAK CEZALANDIRILMALIDIR.

YURTSEVER VE DEVRİMCİLERİN KATİLLERİ HALKA AÇIKLANMALIDIR.

KAHROLSUN SİLOPİ'DE KÜRT HALKINA KURŞUN SIKANLAR

İşte yine Kürt halkı Silopi'de kurşunlandı.Silopi'de çarşı ortasında halka ateş açılmış, Selim Öktem, Fikret Öktem, Mehmet Kaplan yaralanmıştır. Ve yine halka karşı milli zulmün aracı olan komando, jandarma harekete geç tiler. Şimdi Silopi'de Ahmet Ersever'in yönetimindeki jandarma birliği Silopi'yi savaş alanına çevirmek için hazır bekliyor. Silahlı jandarmalar sokakların içine dalmış terör estiriyorlar.

Aynı zamanda kaymakam vekili olan teğmen Ahmet Ersever, Silopi'de Ülkü Ocakları kurdurmuştur. Halk düşmanı Ersever daha önce Silopi'nin Hezina köyünden Akif Kaya'nın evini ateşe vererek yakmıştır. Bu yüzden de Midyat Ağır Ceza Mahkemesinde hakkında açılan dava sürmektedir. Halk düşmanı Ersever, sırtını hakim sınıflara dayayarak istediğini karakola çekip dövdürüyor, Silopi'de halka zulmediyor. Şimdi de evine ateş açıldığını bahane ederek Silopi halkını kur şunlatıyor.

Kürt halkı Viranşehir-de, Beytülşebap'ta da kurşunlandı, bugün de Silopi'de!

Ancak Kürt halkı sindirilemedi ve sindirilemez. Kürt halkı bu katliamların hesabını soracaktır.

İki süper devlet ve iş birlikçilerinin sömürü ve baskısı ile ezilen işçiler, köylüler, halkımız; Silopi'de Kürt halkının, kurşunlanmasına, milli zulüm ve baskıya karşı se simizi yükseltelim.

KAHROLSUN SİLOPİ'DE KÜRT HALKINI KURŞUNLAYANLAR!

HALK DÜŞMANI TEĞMEN ERSEVER TUTUKLANSIN VE CEZALANDIRILSIN!

TÜRKİYE KÜRDİSTANINDAN MİLLİ ZULMÜN ARACI OLAN JANDARMA, KOMANDO VE ORDU BİRLİKLERİ ÇEKİLSİN!

PATRONLARIN BESLEMELERİ RESMİ MEMUR YAPILMAK İSTENİYOR

MC iktidarı faşist baskıları yasallaştırmayı amaçlayan bir yasa tasarısını, komisyonlarda görüşülmeden, oldu bittiye getirerek parlementodan çıkarma çabasına girişmiştir. Geçen hafta Millet Meclisi'nde doğrudan gündeme alınmasına karar verilen tasarı, kurumlarda özel koruma örgütü kurulmasına ilişkindir. Tasarı ile iş yerlerinde, işverenlerin emrinde, işçilere karşı kolluk görevleri yapacak bir polis örgütü kurulması öngörülmektedir. Böylece sermayenin yası dışı özel koruyucuları, faşistlerin eylem mangaları örneği grev kırıcıları, devlet gücü ile donatılmış olacaklardır. Bu yasa ile birlikte genel polis kuvvetlerinin yeniden örgütlenmesi ve modern silahlarla donatılması için 10 milyarlık bir ödeneğin Emniyet Genel Müdürlüğüne verilmesine ilişkin bir yasa tasarısı da gündeme alınmıştır.

Özel koruma örgütü, kurulduğu işyerini daha açıkcası sermayeyi korumakla görevli ve yetkili bir kolluk kuruluşudur.

Özel polis örgütlerine model olacak bir örgüt ise şimdiden toplum zabıtası içinde kurulmuştur.. "Süper Birlik" adını taşıyan bu örgüt, en kısa sı 1,75 santim boyunca güçlü kuvvetli kişilerden oluşmaktadır. Süper Birlik, tüfeklerle, bombalarla da donatılmıştır... Resmi bir açıklamaya göre toplum zabıtasının uzun boylu adamları öğrencilere karşı kullanacaklardır.

Faşist beslemelerin resmi memur maskesiyle fabrikalara, okullara dolдurulması demek olan, özel koruma örgütü yasası, faşist diktatörlüğün, yeni bir baskı girişimidir.

Özel koruma örgütü girişimine karşı direnelim. Bu yasanın çıkmasını engelleyelim.

Direnenler Örnek Olsun!

"ETİMİ PARÇALARA AYIRABİLİRSİNİZ, KEMİKLERİMİ UFALAYABİLİRSİNİZ, SOLUĞUMU KESİP KALBİMİ DURDURABİLİRSİNİZ. FAKAT MANEVİYATIMI, DEVRİMCİ RUHUMU VE İHTİLALCİ DÜŞÜNCEMİ, İŞTE HİÇ BİR ZAMAN ONLARI ZAPTEDİP, ÜNONO ALAMAZSINIZ" (Direnme Savaşı, s.24).

"Direnme Savaşı" Amerikan emperyalistlerine ve onların Saygon'daki uşaklarına karşı zindanlarda da devam eden mücadelenin destanıdır.

Nguyen Duc Thuan, 1956'dan 1964'e kadar kapatıldığı Paulo Condor zindanlarında, kendisinin ve yoldaşlarının sürdürdükleri mücadeleleri "... hapisanelerdeki mücadelenin bütünleyici, acıması olmayan, Parti üyesinin bizzat kendisinin yaşayışını ve ölümünü kapsayan bir parçası olduğunu" anlatmaktadır.

Yazarın polisteki tavrı bütün devrimcilere örnek olmalıdır: "... adamakıllı dövülüyordum, ama kalbim sevinçle atıyordu. İşte böyle en karanlık zindanda bile, Devrimin prestiji bir haini tir tir titretir." (s.51). "... Kafalarının içinde dönenleri bilmek,sezmek; onlara korkusuzca yılmadan karşı koymak; işte yapılması gereken bunlardı." (s.33). "... insiyatifi sürekli elde tutmak, iyi düşünmeden, ardındaki gizli niyet ve amaçları su yüzüne çıkarmadan kesinlikle cevap vermemek gerek." Çünkü, "...ne kadar ultra-modern olursa olsun dünyada, bir komünistin kafasında gizlediği sırları açığa çıkarabilecek -ki bir kere onları gizlemek için ölümü göze alsın- bu denli teknik bir makina asla yoktu." (s.51).

"DÜNYADA EN ŞANLI VE ONURLU ŞEY, DEVRİM İÇİN ÖLMEKTİR. Babalarından yoksun kalan çocuklarım böylelikle paha biçilmez bir mirasa sahip olacaklar: gerçek bir ihtilalci gibi hareket ettim." (s.36).

Vietnam zindanlarında şartlar kötüydü, ama tutuklular bu şartlarda da yeni yılı kutladılar ve ölen yoldaşları için "... bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Üstbaşımız param parça, vücutlarımız hasta, besinsiz, inançlı bir ordunun mensupları olduğumuzu biliyorduk, bundan son derece heyecanlı ve gururlu idik. Saygı duruşu sırasında, anavatanımız, ailemiz, Kuzey, Başkan Ho... bu kutsal hayaller masmavi göğün huzurunda gözlerimizin önünde belirdi. Ve I. hapishanede marşımız fışkırdı: Ho Chi Minh.... ışıyan yıldız" (s.133).

Ülkemizde tutuklanmaların, cinayetlerin ve işkencelerin arttığı bir dönemde Vietnamlı yoldaşların mücadeleleri bize örnek olsun.

"Direnme Savaşı" nı okuyalım ve herkesin okumasını sağlayalım.

POLİS DAHA FAZLA İŞKENCE YAPMAK İÇİN GÖZALTI SÜRESİNİ UZATIYOR

Yasalara göre gözaltına alınan bir kişiyi polisin ancak 48 saat gözaltında tutma hakkı vardır. Bu süre sonunda gözaltına alınan kişinin mahkeme önüne çıkartılması gerekir.

Bu sürenin dayak, küfür ve işkence demek olduğu herkesçe bilinmektedir ve 12 Mart'ta yurtseverlerin sokaktan ve evinden alınıp bilinmeyen yerlere götürülerek kontr gerilla işkence tezgahlarında aylarca yatırıldıkları herkesin hatırındadır.

12 Mart sonrasında faşist güçler elbirliğiyle daha önce 24 saat olan gözaltında tutma süresini 48 saate yükselttiler, bununla da yetinmeyerek çıkardıkları faşist DGM yasasında gözaltı süresini 14 gün olarak tespit ettiler. Böyle yaptılar ki, devrimcilere ve yurtseverlere daha fazla işkence uygulayabilsinler , daha fazla kan akıtabilsinler.

Faşist DGM yasası halkın muhalefetiyle çıkarılamayınca işkenceciler ve katiller hayal kırıklığına uğradılar. Ama şimdi onlar faşist savcılarla anlaşarak gözaltı süresini istedikleri gibi uzatıyorlar.

İşkenceciler ve katiller böylece kaldırılan DGM yasasının gözaltı süresini fiilen uyguluyorlar. Ama onlar görüyorlar ki, bu uygulamalar devrimcilerin kararlılığını bozmamakta daha da bilemektedir.

– GÖZALTI SÜRESİNİ KEYFİ OLARAK UZATMA VE FİİLEN 7 GÜNE ÇIKARMA UYGULAMASINA SON VERİLMELİDİR

– İŞKENCE VE DAYAK DEMEK OLAN GÖZALTINDA TUTMA UYGULAMASI TÜMÜYLE KALDIRILMALIDIR!

HALKTAN TOPLANAN VERGİLERLE YENİ İŞKENCE TEZGAHLARI KURULUYOR

"Masrafları arttığı için MİT'in ödeneğine zam yapıldı." (24 Aralık - Hürriyet).

Halkın refahını sağlayacak, özgürlüğünü geliştirecek, "kardeş kavgalarına" son verecek kurumlar olarak nitelenen kurumlardan biri olan MİT teşkilatının özünde büyük burjuvazi ve toprak ağalarının halkımız üzerindeki faşist diktatörlüğünün sür dürülmesi ve pekiştirilmesi için faaliyet gösteren cinayet şebekeleri olduklarını tüm yurtseverler, tüm devrimciler tüm emekçi halkımız çok iyi bilmektedir. Yurtseverler üzerinde faşist baskılarını daha da yoğunlaştırmak amacını taşıyan, "geçmiş yıllara oranla rekor" seviyede olan bu zamlar ve MİT ajanlarına yurtseverler üzerinde uyguladıkları işkenceler, işledikleri cinayetlerden dolayı verilen ödüllerin arttırılması, halkımızın her türlü baskı, sömürü ve tahakküme karşı sürdürdüğü devrimci mücadelesinin güçlendiğinin göstergesidir. Bununla birlikte daha azimli daha kararlı ve tüm imkanlarını birleştirerek sürdüreceği devrimci mücadelesiyle halkımız, kendi vergileriyle beslenen ama, kendileri için bir cinayet şebekesi olan MİT teşkilatını dağıtacak, MİT ajanlarından iş ledikleri cinayetlerin hesabını mutlaka soracaktır!

TALİP ÖZTÜRK YALAN SÖYLÜYOR

TÖB-DER TOPLANTISINDA SOSYAL FAŞİSTLER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERE SALDIRDILAR

Töb-Der'in başına çöreklenen revizyonistler , 24 Aralık'ta İstanbul'da düzenlenen "ÖĞRETMENLER GECESİ" inde, İGD'li sosyal faşistleri, önceden hazırlıklı bir şekilde, devrimci öğretmenlerin ve toplantıya katılan devrimcilerin üzerine saldırttılar.

Töb-Der başkanı revizyonist Gültekin Gazioğlu, yaptığı konuşmada, "bozguncu" diye suçladığı dev rimci öğretmenleri, "örgütümüzde bu gibilere yer yoktur" diyerek tehdit etti. Aynı zamanda besleme İGD'liler önceden hazırladıkları sopalarla öğretmenlerin üzerine, azgınca saldırdılar. İGD-li beslemelerin saldırısına, toplantıya katılanların tepki göstermesi üzerine, mikrofonda bulunan Gazioğlu, "kimse yerinden kıpırdamasın, provokasyon bertaraf edilecektir" diyerek hazırladıkları provakasyonu ve saldırıyı örtbas etmeye çalıştı.

Revizyonistlerin öğretmenlerin haklarından ve mücadelelerinden bahsetmeleri demagoji ve sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Onlar SENDİKA HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ, KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM, TÖB-DER'DE DEMOKRATİK YÖNETİM diyen öğretmenlerin mücadelesinden telaşa kapılmışlardı. Sosyal-faşistlerin giriştikleri saldırı, onların devrimci yurtsever öğretmenlerin mücadelesinden ne kadar korktuklarını gösteriyor.

Yüzlerce öğretmenin önünde devrimci ve yurtseverlere karşı uyguladıkları terör geniş öğretmen kitlesinin büyük tepkisiyle karşılandı. İşte yurtsever öğretmenlerin bu tepkileri, saldırgan TÖB-DER yöneticilerini telaşa düşürdü. TÖB-DER İstanbul Şube Başkanı, 28 Aralık 1976 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yaptığı kısa açıklamayla, devrimcilere yöneltilen herhangi bir saldırı olmadığını, muhalefete karşı tahammülsüz olmadıklarını, bunun "bozgunculарın" (!) bir oyunu olduğunu iddia ediyor. Şanlı öğretmen mücadelesinin düşmanı revizyonist TÖB-DER yöneticileri, bütün bu çabalarınız boşunadır. İGD'li sosyal - faşistleri devrimcilere, yüzlerce öğretmenin gözü önünde saldırttınız. Bunu bir küçük açıklamayla saklayamazsınız. Faşist polis de devrimcilere yaptığı işkenceleri gizlemek için aynı böyle inanılmaz şeyler söylüyordu. Gözü dayaktan mosmor şişip kapanmış arkadaşlarımız için "kapının tokmağına kendisi çarptı" gibi. Yüzlerce öğretmenin önünde TÖB-DER İst. Şube Başkanı, Talip Öztürk'e soruyoruz:

"– TÖB-DER gecesinde yaralanan öğretmenler de 'kapı tokmağına' mı çarptılar? Yoksa sosyal - faşist İGD beslemeleri sizlerin emirlerinizle hazırlanmış sopalarıyla mı haince onlara saldırdılar?"

24 Aralık gecesi revizyonistlerin hain yüzleri, halk düşmanı nitelikleri iyice açığa çıktı.

Devrimci öğretmenlerin yıllar süren mücadeleleriyle güçlenen TÖB-DER,revizyonistlerin çiftliği değildir. Savurdukları tehditler ve giriştikleri saldırılarla devrimci öğretmenlerin mücadelesini, bastırabileceklerini sananlar aldanıyorlar. Devrimci yurtsever öğretmenlerin mücadelesini faşist baskı ve saldırılar bastıramadığı gibi, sosyal-faşist baskı da engelleyemez.

DEVRİMCİ YURTSEVER ÖĞRETMENLERİN MÜCADELESİ REVİZYONİSTLERİ YIKACAKTIR!

TÖB-DER'DE DEMOKRATİK YÖNETİM!

ÖĞRETMENLERE GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI!

KAHROLSUN SOSYAL-FAŞİSTLER!

İstanbul'dan bir gurup
YURTSEVER ANTİ-FAŞİST
ÖĞRETMEN

DEVRİMCİ PROLETARYANIN MÜCADELESİ VE GÖREVLERİ (II)*

DEVRİMCİ PROLETARYANIN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÖNEMDEKİ GÖREVLERİ

DÜNYA BÜYÜK BİR ALT ÜST OLUŞ İÇİNDEDİR

Günümüzde dünya büyük bir alt üst oluş içinde. Kapitalizmin genel bunalımı derinleşmekte, bütün temel çelişmeler keskinleşmektedir. Gerek tek tek ülkelerde, gerekse dünya çapında ekonomik, siyasi, sosyal buhranın derinleştiği, alt üst oluş dönemlerinde çeşitli güçlerin sınıf özü daha açık ortaya çıkar, saflar daha açık belirginleşir, ve derinleşen buhran şartlarında eski saflaşmalar alt üst olurken daha keskin ve daha açık olan sınıflararası mücadelede yepyeni saflaşmalar ortaya çıkar. Günümüzde de böyle olmakta.

Ekim ihtilaliyle birlikte büyük bir itilim kazanan ezilen halkların ve ulusların mücadelesi günümüzün alt üst oluş şartlarında daha da derinleşmekte ve genişlemektedir. Lenin'in tahminleri doğrulanmıştır. İlk başlarda yalnızca milli devletler kurmaya yönelik olan sömürge ve yarı-sömürgelerdeki dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun mücadelesi emperyalizme ve kapitalizme karşı da yönelmiş ve ezilen halklar ve uluslar proletarya önderliğinde milli devrimi sosyal devrimle birleştirerek, dünya devriminde çok önemli bir etmen haline gelmişlerdir ve gelmekteler.

Günümüzün alt üst oluş şartlarında emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden 3. dünyanın ezilen halkları, Lenin'in öngördüğü gibi dünya devriminin başlıca gücü haline gelmişlerdir Bunun yanında, dünya devriminin kaleleri olan gerçek sosyalist ülkelerin ve genel olarak devrimci dünya proletaryasının yol gösterdiği ve desteklediği ezilen halklar ve uluslar, iki süper devletin sömürü, tahakküm, saldırı ve hegemonya politikalarına karşı 3. dünya ülkelerinin yürüttükleri mücadele ile daha da güçlenmektedir. Emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin, özellikle tarihin en büyük zalimleri ve sömürücüleri olan iki süper devletin sömürü, tahakküm ve hegemonya politikalarına, kapitalizmin derinleşen genel buhranının yükünü ezilen halkların ve ülkelerin sırtına yıkma politikalarına karşı ezilen halklar ve ülkeler ayağa kalkıyor. İki süper devletin maskesi her geçen gün düşüyor, ve tarihin en büyük zalim ve soyguncuları her geçen gün daha fazla tecrit oluyor. Günümüzde ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor.

Kapitalizmin genel bunalımının dünya çapında derinleştiği günümüzde emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazi buhranın yükünü metropollerde işçi sınıfının ve çalışan halkın sırtına yıkmaya çalışıyor. Emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazi kontrol edilemeyen bir enflasyonla bir arada giden durgunluk ve artan işsizlik şartlarında, fiyatlar alabildiğine artarken, ücretleri dondurmaya, kazanılmış hakları geri almaya, işçi sınıfı ve çalışan halkın sırtındaki sömürü yükünü ağırlaştırmaya çalışıyor. Bu durum kapitalist ve revizyonist ülkelerde işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesini keskinleştiriyor, grevler, işgaller, gösteriler kapitalist ve revizyonist dünyada her geçen gün daha büyük boyutlara ulaşıyor. İşçi sınıfı ve çalışan halkın yükselen mücadelesini ezmek için revizyonist ülkelerde tekelci burjuvazi proletarya ve çalışan halkın üzerindeki sosyal-faşist baskı ve terörü her geçen gün arttırırken, öteki emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazi işçi sınıfı ve çalışan halkın demokratik ve siyasi haklarını gün geçtikçe kısıtlıyor, devletin faşistleştirilmesi yönünde ilerliyor. Ancak ne sosyal-faşist terör, ne de faşizm yönünde atılan adımlar işçi sınıfı ve çalışan halkın mücadelesini daha da yükselmesini önleyemiyor. Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin kapitalizmin genel bunalımının bugünkü kadar derin olmadığı ve sömürge ve yarı-sömürgeleri emperyalist sömürüye karşı bugünkü genişlikte karşı çıkmadıkları dönemlerde, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun sırtından kazanılan kârlardan pay verilerek satın alınmış işçi aristokrasisinin geniş işçi kitleleri üzerindeki etkisinden yararlanarak,proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesini bir ölçüde kontrol altında tutabildikleri dönem geride kalmıştır. Kapitalist ve revizyonist ülkelerde geniş işçi kitleleri her geçen gün daha fazla devrimci öncülerinin, gerçek Marksist-Leninist partilerin etrafında toplanmakta, emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünü zor yoluyla alaşağı edilmesi doğrultusunda,devrim doğrultusunda ilerlemektedir.

Günümüzün alt üst oluş şartlarında, emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazi sosyalist ülkeleri tecrit etmek amacıyla, geniş bir kuşatma, şantaj ve saldırı politikası sürdürüyor. Ve bu politikayı gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Buna rağmen her türlü emperyalist ve sosyal-emperyalist girişim, özellikle iki süper devletin şantaj ve saldırı politikası, zıddını doğurarak iki süper devleti tecrit ediyor. Ekim ihtilalinden bu yana sosyalizme ve sosyalist ülkelere karşı saldırısını sürdüren uluslararası burjuvazi Lenin'in ülkesinde devlet iktidarının burjuvazi tarafından gasbedilmesiyle bu karşı-devrimci mücadelesinde görünüşte güçlü bir ortak bulmuştur: Sosyal-emperyalist burjuvazi. Ama emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin bu ortak karşı-devrimci cephesi sosyalizmi ve sosyalist ülkeleri ne yok edebilir ne de tecrit. Başta Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti olmak üzere gerçek sosyalist ülkeler devrimci dünya proletaryasıyla ve ezilen halklar ve uluslarla omuz omuza dünya devriminin kaleleri olarak komünizme doğru ilerlemektedirler. Tecrit olanlar emperyalistler, özellikle iki süper devlettir.Sosyalist ülkeler ise dünya nüfusunun büyük çoğunluğuyla, dünya proletaryasıyla, ezilen halklar ve uluslarla, süper devlet hegemonyacılığına karşı mücadele eden 3. dünya ülkeleriyle, kapitalist ve revizyonist metropollerdeki çalışan halkla birliktedir. Dünyada sosyalizmin ve özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin gücü her geçen gün daha fazla artarken, uluslararası kapitalizmin karşı-devrim cephesi her geçen gün daha fazla zayıflamaktadır.

Kapitalizmin genel bunalımının derinleştiği, dünya proletaryasının sosyalist ülkelerin ve ezilen halklar ve ulusların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericileğe karşı mücadelesinin yeni ve büyük boyutlara ulaştığı, bu mücadelenin süper devlet hegemonyacılığına karşı 3. Dünya Ülkelerinin mücadelesinde yeni bir müttefik kazandığı, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin, özellikle iki süper devletin gittikçe daha fazla tecrit olduğu günümüzde, emperyalistlerarası çelişmeler alabildiğine keskinleşmektedir. Özünü pazarların ve nüfuz bölgelerinin yeniden paylaşılması talebinin teşkil ettiği emperyalistlerarası rekabet bütün insanlığı yeni ve eskilerden daha korkunç bir emperyalist paylaşım savaşına doğru sürüklemektedir. Dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanan, birbirlerinin pazarlarına ve nüfuz bölgelerine el koymak, birbirleri aleyhine hegemonya alanlarını genişletmek için mücadele eden iki emperyalist süper devlet insanlığı tehdit eden üçüncü emperyalist talan savaşının kaynağıdırlar. İki süper devletin "yumuşama", "silahsızlanma" palavraları yalnızca halkları uyutmak, uyanıklıklarını köreltmek için uydurulmuş masallardır. İki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesi bugün beş kıtada sürmekte ve özellikle Avrupa, Akdeniz ve Orta-doğu üzerinde odaklaşmaktadır.

GÜNÜMÜZDE DÜNYA HALKLARININ BAŞ DÜŞMANLARI İKİ EMPERYALİST SÜPER DEVLETTİR

Devrimci proletarya her dönemde siyasetini objektif gelişmenin, çeşitli sınıf güçlerinin karşılıklı durumlarının tahlili üzerine inşa eder, baş düşmanlarını, dolaysız ve dolaylı müttefiklerini tesbit eder. Ama, bugün dünyadaki alt üst oluş şartlarında durumu genel ve özel planda değerlendirmenin, proletaryanın ve halkların düşman ve dostlarını, kararsız güçleri tesbit etmenin önemi daha da artmaktadır.

Artık dünya iki savaş arasında olduğu gibi nisbeten kararlı ve "barışçı" bir dönem yaşamıyor. Bir yandan ezilen halkların ve dünya proletaryasının devrim mücadelesi yükselirken ve süper devletlerin sömürü, tahükküm ve şantajlarına, hegemonyacı ve saldırgan politikalarına karşı çıkan 3. Dünya Ülkeleri hızla aralarında birleşirlerken,öte yandan da hergün daha fazla kışkırtılarak yaklaşan emperyalist savaş tehlikesini yaşamaktayız. Gerek dünya halklarının kurtuluş mücadelelerinin dolaylı ve dolaysız etkileriyle, gerekse emperyalizmin eşitsiz gelişme kanununun işlemesiyle, dünyanın ekonomik, siyasi ve sosyal çehresi gün geçtikçe değişmektedir.

(*) Bu başlık, yazının HALKIN YOLU'nun 1. sayısında yayınlanan ilk bölümünün başına teknik bir aksaklık yüzünden konmamıştır.Bu hatayı düzeltiyoruz. HALKIN YOLU'nun siyasi platformunun daha sonraki bölümlerini gelecek sayıda yayınlayacağız.

Birkaç yıl öncesine kadar emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden dünya halklarının milli ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin önündeki esas engel Amerikan emperyalizmiydi. Bugün bu durum değişmiştir. Günümüzde dünya halklarının baş düşmanları, ezilen halkların ve dünya proletaryasının devrimci mücadelelerini ezmek için aralarında birleşen, pazarları ve nüfuz bölgelerini paylaşma konusunda ise kıyasıya birbirleriyle rekabet eden iki süper devlet Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden dünya halklarının devrim mücadelesinin önündeki esas engel artık tek başına Amerikan emperyalizmi değil, bu iki emperyalist süper devlettir.

Dünya proletaryası ve ezilen dünya halkları, devrimci mücadeleleri açık saldırı, hile ve tertiplerle ezmeye çalışan,dünyanın dört bir yanında proletaryayı ve ezilen halkları sömüren ve ezen, askeri, siyasi, ekonomik şantaj ve tehditlerle halklara ve ülkelere boyun eğdirmeye çalışan, dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanarak pazarları e nüfuz bölgelerini yeniden paylaşma konusunda birbirleriyle kıyasıya rekabet eden ve bütün ülkeler işçilerini ve ezilen halkları yeni ve eskilerinden daha büyük bir paylaşım savaşı tehlikesiyle karşı karşıya getiren iki emperyalist süper devlete karşı dünya birleşik cephesini örgütleme göreviyle karşı karşıyalar. Bu görevin küçümsenmesi, ertelenmesi ve bu görevi gözardı eden sözde "mücadeleler" apaçık siyasi körlüktür.

Dünya birleşik cephesi iki süper devletin ikisini birden hedef almak zorundadır. Gerçi iki süper devlet arasında belli farklar vardır. Ama bu farklar iki emperyalist Süper devletin ikisinin birden dünya halklarının baş düşmanı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Dünya halklarından, Kore, Hindiçini ve Orta-doğu halklarından birbiri ardısıra yediği darbelerle, dünya halklarının ve Amerikan halkının anti-emperyalist mücadelesi ile Amerikan emperyalizminin içine düştüğü buhran derinleşmiş, ikinci emperyalist savaş sonrasının bu "dünya jandarması" gerilemeye başlamıştır. Bugün artık ABD emperyalizmi için herşey ikinci savaş sonrasında olduğu gibi iyi gitmiyor. Lenin'in ülkesinde devlet iktidarının tekelci bürokrat burjuvazi tarafından gasbedilmesinden, ilk proletarya diktatörlüğü devletinin hem SSCB halklarını, hem de tüm dünya halklarını ezen ve sömüren sosyal-emperyalist bir devlete dönüşmesinden sonra, ABD emperyalizminin karşısına kendisiyle dünya hegemonyası için yarışan bir rakip, yeni bir süper devlet çıktı. Bu arada eşitsiz gelişme kanununun işlemesiyle Almanya, Japonya gibi emperyalist ülkeler savaş sonrası durumlarından kurtulup, bir yandan iki süper devletle rekabete, bir yandan da onların kendileri üzerindeki hegemonyalarına karşı çıkmaya başladılar.

Fakat esas olarak dünya üzerinde durumunu korumaya çalışmasına ve genel olarak gerilemesine rağmen, ABD bir yandan da ilerlemekte ve zaman zaman saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Halen dünya halklarının iki baş düşmanından birisi olmaya ve yenisömürgeciliğin en güçlü iki kalesinden birisini teşkil etmeye devam ediyor. ABD emperyalizmi saldırgan olmaktan çıkmamıştır.

Öteki süper devlet, Sovyet sosyal-emperyalizmi yükselen ve genç emperyalizmdir. Sosyal-emperyalizmin gücü ile pazar ve uydularının genişliği kıyaslandığında, gücüne göre genişleyemediğini ve bu nedenle, gittikçe hırçınlaştığını, yeniden paylaşım talebini esas olarak onun getirdiğini, esas saldırganın o olduğunu ve o, Lenin ve Stalinin şanlı sovyetlerinin sosyalist prestijini bugünkü sosyal-emperyalist emelleri için kullandığından son derece merkezileşmiş bir ekonomiye sahip olduğundan ve tüm kurtuluş mücadelelerinin "doğal müttefiği" perdesi ardına gizlendiğinden daha tehlikeli süper devlettir. Onun bütün dostluk paravanalarının arkasında tatmin olmamış aç gözlülükten kaynaklanan ağır bir sömürü ve tahakküm eğilimi vardır.

Objektif olarak iki süper devlet arasında farklılıklar vardır ve bunları gözardı etmek yanlıştır. Ancak bu farklılıklar kimseye iki süper devletten yalnızca birisini dünya halklarının başdüşmanı olarak seçme hakkını veremez. Eğer görevlerimizi yaklaşan bir dünya savaşına göre tesbit ediyorsak, tek süper devleti savaş kaynağı olarak seçebilirmiyiz? Ve yine dünya halkları için biri diğerinden daha mı zararsızdır? Hayır! İki süper devletin ikisi de bir arada savaş kaynağıdırlar ve dünya halklarının tüm kurtuluş mücadelelerini ezmede ve halkların ve ülkelerin baskı altına alınmalarında birbirinden beterdirler. Halkların kurtuluşları uğruna verilen mücadelede hedefi daraltırken iki süper devletten birine (objektif olarak, niyet itibariyle yaslanılmak istenilmese bile) yaslanmak ihanettir. Proleter devrimci tutum iki süper devletin her ikisini birden dünya halklarının baş düşmanı olarak tesbit eden doğru tutumdur. İki süper devletten birine karşı mücadeleyi esas alıp, diğerine karşı mücadelede unutulmamalı ve tatil edilmemelidir.

Birinci emperyalist savaşta yükselen emperyalizm, yeniden paylaşım talep eden emperyalizm, esas savaş kaynağı Alman emperyalizmiydi. Ama bu Anglo-Fransız emperyalizmini öteki emperyalist savaş kaynağı olmaktan çıkarmadı. Devrimci proletarya baş düşman olarak sadece yükselen emperyalizmi, Alman emperyalizmini görmedi. Yaklaşan savaş iki haydut çetesi arasındaki talan savaşıdır dedi.

İkinci emperyalist savaşta yükselen emperyalizm, yeniden paylaşım talep eden esas emperyalist savaş kaynağı faşist kamptı. Fakat bu, Anglo-Fransız emperyalizmini öteki emperyalist savaş kaynağı olmaktan çıkarmadı. Stalin önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliği'nin, dünya proletaryasının ve ezilen halkların savaşı önleme yönündeki bütün çabaları "İngiliz ve Fransız hükümetlerinin savaşa göz yumma, savaşı başlatma ve yayma emperyalist siyaseti tarafından boşa çıkarıldı." (Mao Zedung, Seçme Eserler,Cilt 2, Sayfa 277). Devrimci proletarya yaklaşan savaşın iki haydut çetesi arasındaki bir talan savaşı olduğunu, halen her iki tarafın da emperyalist amaçlarla savaştığını tesbit etti. "Her iki taraf da emperyalist amaçlar güdüyor, sömürge ve yarı-sömürgeleri hakimiyetleri altına almak ve nüfuz alanları elde etmek için bir yağma savaşı yürütüyorlar" (Mao Zedung, S.E., C:2, Sy:265),tesbitini yaptı, baş düşman olarak sadece Alman-İtalyan-Japon kampını görmedi. Savaşın niteliği ancak Alman emperyalizminin sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırmasından sonra değişmiştir. Ancak bundan sonra Anglo-Fransız emperyalistleri emperyalist talan amaçlarından vazgeçmemekle beraber Alman emperyalizmine karşı emperyalist çıkarlarını korumak için devrimci güçlere yardım etmek, savaşa ve faşizme karşı dünya birleşik cephesine katılmak zorunda kalmıştır. Ve bu cephe içinde devrimin güçleri esas Anglo-Fransız emperyalistleri tali olduğundan, savaşın esas yönü anti-emperyalist,anti-faşist haklı savaş olmuştur. İşte ancak bundan sonradır ki, devrimci proletarya dünya çapında baş düşman olarak faşist kampı tesbit etmiştir.

1935'lerde ise Komintern'in faşizme ve savaşa karşı dünya birleşik cephesi siyasetini Anglo-Fransız emperyalizmine karşı mücadeleyi tatil etmek olarak ele almak bu siyaseti hiç kavramamaktır. Komintern emperyalist savaş kışkırtıcısı olduğu noktada Anglo-Fransız emperyalizmini daima baş düşmanlardan saymıştır.

Kaldı ki, bugün iki emperyalist süper devletin ikisi birden dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanıyorlar ve savaşa hazırlanıyorlar. Bugün AET ve Japon emperyalizmini baş düşmanlardan saymak yanlıştır. Ama, iki süper devletin ikisi birden dünya halklarının baş düşmanıdır. ÇKP'de, AEP'de, bütün proleter devrimci partiler de bunu böyle tesbit ediyorlar.

Yükselen emperyalizmin sosyal - emperyalizm olduğu gerçeğinden kalkınarak Amerikan emperyalizminin de emperyalist talan savaşı kaynağı olduğunu reddetmek, onun saldırgan amaçlarla değil, savunma amacıyla silahlandığını ileri sürmek, dünya birleşik cephesinin tek başına sosyal-emperyalizmi hedef alması gerektiğini savunmak siyasi oportünizmdir. Hele bu oportünist görüşleri büyük öğretmen Mao Zedung'a ve Hua Kua-Feng önderliğindeki şanlı ÇKP'ye maletmeye kalkmak tıpkı ezilen ülkelerin iki süper devlete karşı mücadelelerinin dünya birleşik cephesinin bir parçası olduğu gerçeğini reddederken bu sorumluluğu Enver Hoca'ya ve şanlı AEP'ye maletmeye çalışmak gibi haddini bilmezliktir.

Ülkemizde Amerikan emperyalizminin emperyalist savaş kaynağı olmaktan çıktığını, saldırgan amaçlarla değil savunma amacıyla silahlandığını ileri süren ve onu baş düşman saymayan bir siyasi akım yoktur. Ancak bu konudaki yaratılan bulanıklıklardan yararlanarak bu oportünist tezleri yaymaya çalışan, ÇKP ile AEP arasında temel ideolojik siyasi farklılıklar "keşfederek", ÇKP'yi öne sürüp AEP'ye saldıran sorumsuz "aydın" lar vardır.

Dünyanın en zalim sömürücü ve soyguncusu iki süper devlete, bu iki karşı-devrim ocağına ve bu iki emperyalist savaş kaynağına karşı dünya birleşik cephesinin önder gücü başta gerçek sosyalist ülkeler olmak üzere devrimci dünya proletaryasıdır. Bu birleşik cephenin başlıca gücünü 3. Dünya Halkları oluşturuyor. Bu birleşik cephede dünya proletaryası ve ezilen halkların esas müttefiği iki süper devletin sömürü, tahakküm ve saldırılarına, hegemonyacı politikalarına karşı aralarında birleşen 3. Dünya Ülkeleridir. Bu nedenle, geniş anlamda ele alırsak, bu birleşik cephenin temel gücünü dünya proletaryası, ezilen halklar, uluslar ve 3. Dünya Ülkeleri oluşturmaktadır. İki süper devlet dışında kalan emperyalist ülkeler (2. Dünya) iki süper devlete ezilen halkları kendileri sömürmek için, emperyalist rekabet sınırları içinde karşı çıktıkları noktada dünya proletaryası ve ezilen halklar hem bu emperyalist devletlerle de mücadele etmeli, hem de bu emperyalist devletlerin iki süper devletle aralarındaki çelişmelerden yararlanmalıdır. 2. Dünya Ülkelerinin, iki süper devlete kendileri de hegemonya altında oldukları için karşı çıktıkları noktada ise dünya proletaryası ve ezilen halklar onlarla birleşmelidir.

Ülkemizde kimi sorumsuz aydınlar, 3.Dünya ülkelerinin süper devletlerin sömürü,tahakküm ve saldırı politikalarına karşı,milli zenginliklerin talan edilmesine ve devlet egemenliklerinin çiğnenmesine karşı yürüttükleri mücadeleyi bir kalem darbesiyle inkar etmekte, bir kalem darbesiyle 3. Dünya Ülkelerinin devrimci proletarya ve ezilen halkların esas müttefiği, iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinin temel güçlerinden biri olmaktan çıkarmaktalar. 3. dünya ülkelerinin mücadelesinin dünya proletaryasının ve ezilen halkların, yüzyılımız boyunca yürüttükleri mücadelenin bir ürünü olduğunu göremeyen bu sorumsuz "aydın" lar, bu oportünist görüşlerini AEP'ye maletmeye çalışıyorlar. Bunlar asla AEP'nin görüşleri değildir. Bu kişiler, böyle havada konuşmak yerine Tiran'ın Türkçe yayınlarını hiç olmazsa arada bir dinleseler böyle sorumsuz konuşamazlar. ÇKP ile AEP arasında temel ideolojik siyasi farklılıklar "keşfederek"ezilen ülkelerin mücadelesini inkar etme sorumsuzluğunu AEP'ye maletmek ve her zaman 3. Dünya Halklarının mücadelesinin vurgulanmasına özel bir önem veren ÇKP'ye, AEP-yi savunur görünerek saldırmaya kalkışmak haddini bilmezliktir. Ezilen ülkelerin mücadelesini AEP inkar etmiyor. Onu inkar eden sorumsuz "aydın" lar ve iki süper devlete karşı mücadeleyi zayıflatmak için didinen modern revizyonistlerdir. Ve bu "aydın" ların sorumsuz iddialarının aksine 3. Dünya olgusunda, 3. Dünya Halklarının mücadelesini esas almayan şanlı ÇKP değil, çeşitli ülkelerdeki burjuva uzlaşmacılarıdır, oportünistlerdir. 3. Dünya olgusunda, ezilen halkların mücadelesini esas almamak ile 3. Dünya Ülkelerinin mücadelesini reddetmek ne ÇKP'ye, ne de AEP'ye maledilebilir. Bu özünde birbirinden farksız görüşlerin sahipleri çeşitli renklerdeki oportünistlerdir.

Bütün geçici iniş çıkışlara rağmen dünya proletaryasının ve ezilen halkların devrim mücadeleleri sürekli yükseliyor. İki süper devlete ve emperyalist savaşa karşı dünya birleşik cephesi iki süper devleti tecrit edecek, halkların devrim mücadelesini daha da ileri götürecektir. Emperyalist savaş kaçınılmaz değildir. Ama savaş ne süper devletlerle uzlaşarak önlenir, ne de sınıf mücadelesini tatil edip barış nutukları atarak. Emperyalist savaşı ancak halkların devrim mücadelesi önler. Ve eğer emperyalist talan savaşı önlenemezse, savaş devrime yolaçacaktır. Büyük öğretmen Mao Zedung'un belirttiği gibi "Ya devrim savaşı önler, ya savaş devrime yolaçar". Bir başka alternatif yoktur. Zafer dünya proletaryasının ve ezilen halklarındır.

ÜLKEMİZ BÜYÜK BİR ALT ÜST OLUŞ İÇİNDEDİR

Ülkemiz dünyadaki bu alt üst oluşun dışında kalamazdı ve kalmadı. Dünyadaki bütün

temel çelişmelerin keskinleştiği günümüzde ülkemizde de bütün temel çelişmeler keskinleşmekte, ülkemiz de büyük bir alt üst oluş içinde.

Dünya çapında iki süper devlet arasındaki rekabetin keskinleştiği şartlarda, özellikle Kıbrıs'ın işgalinden bu yana iki süper devlet arasında ülkemiz üzerinde hegemonya kurma mücadelesi daha da keskinleşti. Bir yandan Amerikan emperyalizmi dünya halklarından ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden halkından yediği darbelerle sarsılan hegemonyasını pekiştirmeye, bölgedeki ve ülkedeki hakimiyetini korumaya çalışırken, öte yandan sosyal-emperyalist süper devlet Türkiye üzerindeki Amerikan hegemonyasının sarsılmasından yararlanarak ülkeye sızmaya, Türkiye üzerinde hegemonya kurmaya çalışıyor. Ülkemiz toprakları üzerinde süren rekabet bütün çıplaklığı ile gözler önündedir. Ülkemizdeki alt üst oluşu tahlil etmek için herşeyden önce bu keskinleşen rekabeti tesbit etmek gerekir.

Türkiye üzerinde iki süper devletin rekabeti ülke topraklarına da yansımakta, yarı sömürge, yarı-feodal yapının bir sonucu olan buhranla birleşerek ve bu buhranı derinleştirerek ülkeyi büyük bir alt üst oluş içine sürüklemektedir.

Ülkemiz üzerinde iki süper devletin rekabetinin keskinleşmesi yanında, dünya çapında derinleşen kapitalizmin genel bunalımı emperyalizmin bir yarı-sömürgesi olan ülkemize birkaç kat artarak yansımakta. Dünyanın pek az ülkesinde görülen bir enflasyon hızı, resmi rakamları kat kat aşan bir işsizlik, ekonominin bir çöküntü dönemine girebileceği tahminleri kol geziyor. Yıllardır emperyalistler ve onların uşakları derinleşen buhranın bütün yükünü işçi sınıfının ve çalışan halkın sırtına yıkmaya çalışıyorlar. Ama onların ne faşist baskıları, ne de işledikleri cinayetler işçi sınıfının ve çalışan halkın haklarının gasbedilmesine karşı, artan sömürü ve zulme karşı mücadelelerinin sürekli yükselmesinin önüne geçemezdi ve geçemedi. Buhranın bütün yükünü işçi sınıfı ve çalışan halkın sırtına yıkma çabaları her türlü siyasi gericilik ve boyundurukla birleşmesine rağmen kitlelerin kendiliğinden mücadelesini ülkede geçmişte görülmemiş boyutlarla büyümesine engel olamıyor.

Gerek iki süper devletin dünya ve Türkiye üzerinde keskinleşen rekabeti, gerekse birkaç kat artarak Türkiye'ye yansıyan ekonomik buhran ülkemizdeki temel çelişmeyi son yıllarda çok keskinleştirdi, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engelden, yani yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan kaynaklanan ekonomik, siyasi, sosyal buhranı çok derinleştirdi.

İki süper devletin ülke üzerinde rekabeti keskinleştikçe ve derinleşen kapitalizmin genel bunalımı birkaç kat artarak ülkeye yansıdıkça bir yandan yarı-sömürge, yarı feodal yapıdan kaynaklanan temel çelişme keskinleşirken, buna paralel olarak da ülkedeki bütün çelişmeler keskinleşiyor.

12 Mart öncesinden bu yana derinleşen siyasi, ekonomik ve sosyal buhran çalışan kitlelerin en geri kesimlerini bile uyandırdı, siyasete açtı, alt üst oluş şartlarında çalışan kitlelerin en geri kesimleri bile bugünkü ekonomik, sosyal ve siyasi yapının emperyalizme bağımlı kalmaya mahkum olduğunu, bu yapı sürdükçe, bu yapının hakim sınıfları devlet iktidarını ellerinde tuttukça, Türkiye'nin iki süper devletin emperyalist rekabetlerinin bir alanı olacağını, bu rekabette bir o yana, bir bu yana sürükleneceğini, ülkenin hiçbir problemine çözüm getirilemeyeceğini, yarı-sömürge, yarı-feodal yapı kırılmadıkça, süper devletlerin elinde oyuncak olan hakim sınıfların iktidarı alaşağı edilmedikçe bu durumun değişmeyeceğini görmeye başladılar.

Artan sömürü ve zulüm karşısında kitlelerin kendiliğinden mücadelesi büyük boyutlara ulaşıyor. Mücadele sürecinde işçi sınıfı ve çalışan halk sosyal-faşistlerin de hakim sınıfların bir parçasını oluşturduklarını, faşistlerle aralarındaki çelişmelerin tali, işçi sınıfı ve halka karşı faşistlerle ittifakının esas olduğunu, sosyal-faşistlerin amacının bir yandan faşistlerle elele işçilerin ve çalışan kitlelerin devrimci mücadelesini ezmek, öte yandan sosyal-emperyalizmin ülkemize sızmasından ve derinleşen siyasi buhrandan yararlanarak sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak olduğunu giderek görmeye başlıyorlar. Her geçen gün çeşitli milliyetlerden halkımız ile iki süper devlet ve onların uzantıları faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çelişmeyi şiddetlendiriyor.

İki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin şiddetlenmesi, içinden çıkılmaz ekonomik, siyasi ve sosyal sorunlar, temel çelişmenin keskinleşmesi ve kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin yoğunlaşması hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin derinleşmesinde, çeşitli faşist ve sosyal-faşist klikler arasındaki rekabetin şiddetlenmesinde yansıyor. Kendi aralarındaki çelişmelerin keskinleşmesiyle hakim sınıfların çaresizlikleri, zaafları daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Öte yandan bu durum halkın en geri kesimlerini siyasete çeken bir başka etmen oluyor. 12 Mart'dan bu yana faşist diktatörlük bir yandan faşist kurumlarını sağlamlaştırır, devletin faşistleştirilmesinde yeni adımlar atarken, bir yandan da sürekli zayıflıyor.

Aynı faktörler ülkemizdeki bütün çelişmeleri keskinleştiriyor. Proletarya ile burjuvazi, köylülükle feodal toprak ağaları ve tefeciler, Kürt ulusu ile iki süper devletin uzantısı Türk hakim sınıfları ve Kürt milli hainleri, şehir küçük burjuvazisi ile emperyalizm ve hakim sınıflar arasındaki çelişmeler keskinleşiyor, ülkenin içinde bulunduğu alt üst oluş yoğunlaşıyor.

İki süper devletin Türkiye üzerindeki hegemonya mücadelesinin yoğunlaşması şartlarında aynı zamanda iki süper devletle ülke arasındaki çelişme de keskinleşmekte, gerek dünya çapında gerek Türkiye üzerinde süper devletlerin rekabetinin şiddetlenmesi emperyalist savaşa ve istilaya karşı mücadele görevini bugünden önümüze çıkarmaktadır. Çünkü emperyalistlerarası yeniden paylaşım mücadelesi barışçıl bir yeniden paylaşım olamaz. Bu rekabetin şiddetlenmesi, gerek dünya çapında, gerekse ülkemizde en büyük bir uyanıklılığı gerektiriyor. Ama günümüzde emperyalist savaşa ve istilaya karşı mücadele iç çelişmelerin bize yüklediği görevlere tabi olarak ele alınmalıdır. Bugün dış çelişme, giderek keskinleşmekle birlikte iç çelişmelerin yanında talidir, yani iç çelişmelerin ortaya çıkardığı görevleri tali kılacak kadar keskinleşmemiştir.

ÜLKEMİZDEKİ ALT ÜST OLUŞ MÜKEMMEL BİR DURUMDUR

Bugün ülkemiz üzerinde iki süper devletin rekabetinin keskinleşmesi ve kapitalizmin derinleşen bunalımının ülkemize bir kaç kat artarak yansımasıyla direnleşen siyasi, sosyal, ekonomik buhran çalışan halkın sırtındaki yükü dayanılmaz kılmakta, bir yandan da iki süper devletin hegemonya mücadelesi halkımızı yeni zulüm ve kıyım tehlikeleriyle karşı karşıya bırakmaktadır.

Ama karamsarlığa kapılmak, umutsuzluk gözyaşları dökmek ya da kitlelerden kopukluğun sonucu olan bir çaresizlik içinde oportünist tezlere dört elle sarılmak için hiçbir neden yoktur. Özellikle süper devletlerin rekabetiyle derinleşen siyasi, sosyal, ekonomik buhran işçilerin ve çalışan halkın sırtındaki yükü dayanılmaz kılıyor, onları yeni zulüm ve kıyım tehlikeleri ile karşı karşıya bırakıyor, ama aynı zamanda onları uyandırıyor, en geri kesimlerini bile siyasete açıyor, kitlelerin kendiliğinden mücadelesini görülmedik boyutlara ulaştırıyor. Toplumun bütün kesimlerini harekete geçiren, sınıf mücadelesini şiddetlendiren, ezilen halkın mücadelesini şiddetlendiren bir alt üst oluş bu.

Ülkemizde bir kaç yıldır hızlanarak süren alt üst oluş mükemmel bir durumdur. Türkiye son yıllarda bütün geçici iniş çıkışlara rağmen sürekli yükselen bir devrimci kabarış yaşamaktadır. Bu devrimci kabarıştan faşistler korkuyor, işçileri ve köylüleri sorgusuz sualsiz kurşunlamakla kitle mücadelelerini ezebileceklerini sanıyorlar. Bu devrimci kabarıştan sosyal-faşistler korkuyor, devrimci işçileri tek tek tesbit edip fabrikalardan attırarak, yurtseverlere ve devrimcilere silah ve zincirle saldırarak, yurtseverleri ve devrimcileri polise ihbar ederek, basında dünya ve Türkiye'deki devrimci gelişmeyi sansür ederek, darbeci yöntemlerle sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin yönetimini gasbederek kitle mücadelelerini ezebileceklerini, derinleşen ekonomik, siyasi ve sosyal buhranı bir hükümet buhranının sınırları içine hapsederek, buhrandan sosyal-faşist diktatörlüklerini kurma yönünde yararlanabileceklerini sanıyorlar. Ama faşistlerin ve sosyal-faşistlerin bütün çabaları boşunadır. Geniş çalışan halk kitlelerinin soru sormaksızın hakim sınıfların peşinden gidebildikleri, halka yabancı aydınların umutsuzca "bu halk adam olmaz" diyebildikleri günler çok geçmişte kaldı.

Halkın mücadelesini dizginleyip, kontrol altına alıp, emperyalizmin sınırları içinde iki süper devletle, faşistlerle ve sosyal-faşistlerle uzlaşma temelinde bir reform hareketiyle sınırlamaya çalışan reformcu CHP "emek en yüce değerdir", "devlet yönetiminin fabrikalarda, tarlalarda kararlaştırılacağı bir halk iktidarı kuracağız" demek zorunda kalıyor. Çünkü işçilerin ve çalışan halkın mücadelesi CHP'nin reformcu sınırlarını çok aşmıştır. O kadar ki bu mücadele CHP içine bile yansımıştır. Sadece seçmenlerin oyunu alabilmek için değil, tabanını kaybetmemek için de, onları uyutabilmek için de CHP bu gibi sloganları kullanmak zorunda kalıyor. CHP bu sloganlarla halkın devrimci uyanışını reform sınırları içinde tutmak, halkın mücadelesinin iki süper devlete ve faşist diktatörlüğe karşı yönelmesini engellemek, halkın mücadelesini yozlaştırmak çabasındadır. Ama CHP, devletin yönetiminin fabrika ve tarlalarda kararlaştırılması gibi ancak proletarya önderliğinde yeni demokratik bir devlette mümkün olan bir demokrasiyi yozlaştırarak bugünkü devletin sınırları içerisinde bir söz de reform sloganına indirgemek ihtiyacını duyuyor, çünkü işçi ve çalışan halk kitlelerinin devrimci demokratik özlemleri bugünkü devletin sınırlarını kendiliğinden aşmıştır.

Kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ekonomik taleplerin sınırlarını yer yer aşmıştır. Kendiliğinden mücadelede ekonomik talepler siyasi taleplerle, reformcu talepler devrimci taleplerle içiçedir. Toplumdaki alt üst oluş, devrimci demokratik uyanış gerçek bir demokratik devrimci kabarıştır. İşçiler, köylüler, Kürt ulusu, gençlik, kadınlar, küçük memurlar yarı-sömürge, yarı-feodal yapının empoze ettiği ön yargılardan kurtulmakta, eski fikirler, eski mücadele sınırları eski saflaşmalar alt üst olmakta ve Türkiye proletaryası ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden çalışan halkı, dünyadaki bütün temel çelişmelerin keskinleştiği günümüzde dünya proletaryası ve ezilen halklarla omuz omuza dünya devrimine katılma yönünde ilerlemektedir. Günümüzde karamsarlığa ve umutsuzluğa yer yoktur. Ülkemizdeki alt üst oluş mükemmel bir durumdur.

DEVRİMCİ PROLETER ÖNDERLİK OLMAKSIZIN KİTLE MÜCADELELERİ DEVRİMCİ SİYASİ HEDEFLERE YÖNELEMEZ VE ZAFER YOLUNDA İLERLEYEMEZ

İki süper devletin ülkemiz üzerindeki rekabetinin keskinleşmesinin ve kapitalizmin, derinleşen genel bunalımının ülkemize bir kaç kat artarak yansımasının bir sonucu olan alt üst oluş beraberinde getirdiği yeni zulüm ve kıyım tehlikelerine, artan sömürü ve baskıya rağmen mükemmel bir durumdur, çünkü işçi sınıfının ve çalışan halkın en geri kesimlerini bile uyandırmakta, siyasete açmaktadır. Kendiliğinden kitle hareketlerinin büyük yükselişini ve hakim sınıfların içine düştükleri büyük zaafları göremeyip, "faşizm tırmanıyor, karşı-devrimin yeni büyük saldırıları gündemdedir" tesbiti yapmak da, iki süper devletin ülkemiz üzerinde keskinleşen rekabetinin esas olarak iç çelişmeleri keskinleştirdiğini, bir devrimci kabarışa yol açtığını göremeyip, sosyal-emperyalist yayılmaya karşı hakim sınıfların ordusundan başka bir dayanak bulamamak da objektif gelişmeyi doğru tesbit edememekten kaynaklanan, proletaryaya ve halka güvenmemek anlamına gelen ve siyasi oportünizme götürecek yanlış tesbitlerdir.

Ancak, mükemmel olan yalnızca objektif durumdur. Subjektif unsur mükemmel olmaktan çok uzaktır. Kitlelerin uyanışıyla kıyaslandığında proleter devrimci hareketin durumu da, genel olarak yurtsever, anti-faşist hareketin durumu da son derece zayıftır. Ülkemizde henüz bir devrimci proletarya partisi inşa edilememiştir. Yurtsever, anti-faşist hareket örgütlü olmaktan çok uzaktır. Alt üst oluş şartlarında uyanan işçi ve çalışan halk kitleleri devrimci siyasi hedefler doğrultusunda seferber edilememektedir. Halk kitlelerinin mücadelesi kendiliğinden mücadelenin sınırlarını aşamamaktadır.

Devrimci proleter önderlik olmaksızın kitle mücadeleleri devrimci siyasi hedeflere yönelemez, ya düzenin sınırları içerisinde bir reform hareketiyle sınırlı kalır, ya da düzenin sınırlarını aştığında hakim sınıfların terörü altında ezilir. Kitle mücadeleleri devrimci proleter önderliğe kavuşmadıkça, iki süper devletin ülkemiz üzerinde keskinleşen rekabeti halkımızı büyük acılara boğacaktır. Oysa halkımızın yiğit fedakar mücadelesi proleter devrimci önderlikle birleştiğinde zafer yolunda emin adımlarla ilerleyecektir.

BAŞ ÇELİŞME İKİ SÜPER DEVLET, FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLERLE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ ARASINDAKİ ÇELİŞMEDİR

İki süper devletin ülkemiz üzerindeki rekabetinin şiddetlendiği, ekonomik buhranın çok derinleştiği, yarı-sömürge, yarı-feodal boyunduruğun kırılması objektif zorunluluğunun bütün acilliği ile belirdiği, hakim sınıfların çaresizlik ve zaaflarının, iç çatışmalarının açığa çıktığı, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı günümüzde derinleşen buhranı devrim yoluyla çözme yönünde ilerlemek için, temel çelişmeyi çözme yönünde ilerlemek için bugün kavramamız gereken halka, yani baş çelişme iki süper devlet ve onların uzantıları faşistler ve sosyal-faşistlerle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişmedir.

Bu aşamada iki süper devlet ve işbirlikçileri ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişme esas olarak iç çelişmelerin keskinleşmesi şeklinde yansımaktadır. Çünkü iki süper devletin ülkemiz üzerinde keskinleşen rekabeti savaş ve istila tehlikesini de beraberinde getirmekle birlikte, henüz ağır basan yön iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hakimiyetlerini uşakları aracılığıyla, yerli gericilik aracılığıyla kurmaya çalışmalarıdır. Gerek sarsılan hegemonyasını korumaya ve pekiştirmeye yönelen Amerikan emperyalizmi, gerekse Türkiye üzerinde Amerikan emperyalizminin hegemonyasının sarsılmasından yararlanarak ülkeyi kendi hegemonyası altına almaya çalışan sovyet sosyal-emperyalizmi hegemonya mücadelesinde esas olarak faşistlerin ve sosyal-faşistlerin vatan satıcılıklarına dayanıyorlar. İki süper devlet, ekonomik, siyasi, askeri her türlü tehdit, şantaj, resmi ve gayri resmi rüşvet ve diğer yollarla ülke üzerinde tahakkümlerini koruyorlar, yerli gericiliği satın alarak ve yerli gericiliğe boyun eğdirerek rakiplerini alt etmeye çalışıyorlar.

İşte bu nedenledir ki, iki süper devletin ülkemiz üzerinde keskinleşen rekabeti, sömürü ve tahakkümleri dış çelişmeyi de keskinleştirmekle birlikte, halen esas olarak iç çelişmeleri keskinleştirmektedir.

İşte bu nedenle iki emperyalist süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin yoğunlaşması, ülke üzerinde hegemonya kurmak için aralarında keskinleşen rekabet hakim sınıflar arasındaki çelişmeleri şiddetlendirmekte, hakim sınıfların zaaflarını ortaya çıkarmaktadır. Ülkedeki bütün çelişmeleri şiddetlendirmekte, halk kitlelerinin emperyalizm ve yerli gericilik ittifakına karşı mücadelesini yoğunlaştırmakta, bir devrimci kabarışa yolaçmaktadır.

Özellikle ülkemizde halen birbiriyle rekabet eden çeşitli emperyalist tekellerin , çeşitli emperyalist ülkelerin ve özellikle iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin aynı zamanda yoğunlaşması, emperyalistlerarası rekabetin, özellikle iki süper devlet arasındaki rekabetin yoğunlaşması, yerli gericiliğin emperyalizme bağımlılığının bütün açıklığıyla görülmesini önlüyor, bu nedenle yerli gericiliği adeta emperyalizmden bağımsızmış gibi ele alma eğilimi doğuyor. Geçmişte Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki hegemonyası bütün açıklığı ile sürerken mücadelenin Amerikan emperyalizmi ve onun uşağı yerli gericilik ittifakını hedef alması gerektiği noktasında proleter devrimciler arasında ve yurtsever, anti-faşist unsurlar arasında görüş ayrılıkları hemen hiç doğmuyordu. Oysa bugün emperyalistlerarası rekabetin keskinleşmesi ve iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin ülkede aynı zamanda yoğunlaşması kafaları karıştırmakta, emperyalizm ile yerli gericilik arasındaki ittifakın görülmesini güçleştirmekte.

Bu durum kendiliğinden kitle mücadelelerinin genellikle tek başına yerli gericiliği hedef almasına, yerli gericiliğin ardındaki emperyalist süper devletleri kitlelerin kendiliğinden görememelerine yol açıyor.

Kendiliğinden kitle hareketlerinin doğurduğu siyasetin kuyruğuna takılan kimi proleter devrimciler de, gelişmelerin iç yüzünü kitlelere açıklayacaklarına, dış görünüşle kendileri de yetiniyorlar ve tek başına yerli gericiliği hedef alıyorlar. Baş çelişme yerli gericilikle halk arasındadır ve "demokratik devrim görevleri", "anti-faşist mücadele ön plandadır" görüşünde billurlaşan Halkın Kurtuluşu'nun savunduğu birinci yanlış anlayış adeta tahlillerinden emperyalizmi çıkarıyor. Ülkedeki somut durumu, iç çelişmelerin keskinleşmesini, faşizmi tahlil ederken ve proleter devrimcilerin görevlerini tesbit ederken, iki süper devletin yoğunlaşan sömürü ve tahakkümünü, aralarında keskinleşen ve ülke topraklarına yansıyan hegemonya mücadelesini tümüyle göz ardı ediyor. Sanki Türkiye emperyalist - revizyonist dünya ekonomisinin bir parçası değildir. Sanki Türkiye Ay'dadır. Baş çelişmeyi yerli gericilikle halk arasında tesbit eden yanlış anlayış doğal olarak Türkiye'yi emperyalist (tekelci kapitalist) bir ülke olarak görmeye Türkiye'deki faşizmle emperyalist ülkelerdeki faşizmi aynılaştırmaya varıyor. Bu yanlış anlayış kendiliğinden beraberinde reformizmi, emperyalizmin sınırları içerisinde bir "devrim" anlayışını getiriyor. Bu yanlış anlayışın çökertilmesi için esas üzerinde durulması gereken nokta, ülkenin somut durumu tahlil edilirken iki süper devletin yoğunlaşan sömürü ve tahakkümünün, aralarında keskinleşen ve ülke topraklarına yansıyan hegemonya mücadelesinin gözardı edilemeyeceği gerçeği olmalıdır. Yarı-sömürge bir ülkenin somut durum tahlilleri emperyalizm tahlillerinden koparılamaz. Somut durum tahlilleri ve baş çelişme tahlilleri doğru yapılmadıkça, arada bir iki süper devlet ve sosyal-faşistler baş düşmanlar arasında sayılarak bu temelden sakat anlayış aşılmış olmaz. Baş düşmanlar baş çelişme tahlilinden çıkar. Tahliller temelden düzeltilmedikçe dört baş düşman arada bir sayılarak siyaset düzeltilmiş olmaz, devrim doğrultusunda ilerlenemez.

Halkın Sesi'nde ifadesini bulan ikinci yanlış anlayış da emperyalizm ile yerli gericilik ittifakını kavrıyamamaktan, ülkede birbirleriyle rekabet eden çeşitli emperyalist tekellerin, özellikle de iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin aynı zamanda yoğunlaşması ve iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin keskinleşmesi nedeniyle yerli gericiliğin emperyalizme bağımlılığını bütün açıklığıyla görememekten kaynaklanıyor. Birinci yanlış anlayış gibi bu yanlış anlayış da yerli gericiliği adeta emperyalizmden bağımsızmış gibi ele alıyor. Bugün baş çelişme iki süper devletle halkımız arasındadır ve bağımsızlık görevi ön plandadır görüşünde billurlaşan bu yanlış anlayış yerli gericiliğe karşı mücadelelerin bugün tali olduğunu ileri sürüyor. Sanki, emperyalist ve sosyal-emperyalist tekeller ülkeye yerli gericiliği satın alarak sızmıyorlar, sanki iki süper devlet sömürü ve tahakkümlerini yerli gericiliğe rağmen yoğunlaştırıyorlar, sanki iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesi ülke topraklarına yansımıyor, sanki iki süper devlet birbirlerinin ayağını kaydırmaya ve kendi hegemonyalarını pekiştirmeye, ya da kurmaya çalışırken yerli gericiliğin, ve onun siyasi temsilcileri çeşitli faşist ve sosyal-faşist kliklerin vatan satıcılığına dayanmıyor. Sanki yerli gericilik Amerikan emperyalizmine askeri tahakkümünü arttırması için uşak tavrı ile yalvarmıyor da, Amerikan emperyalizmi yerli gericiliğe rağmen Türkiye üzerinde askeri tahakkümünü pekiştirmeye çalışıyor! Sanki sosyal-emperyalizm yerli gericiliğe rağmen ülke ekonomisinin can damarlarına hakim hale geliyor, yerli gericiliğe rağmen Türkiye'yi kendi ekonomisine bağımlı bir yeni-sömürgeye, tekelci kapitalist ekonomisinin tarım ürünleri deposuna dönüştürmeye çalışıyor. Sanki sosyal-emperyalizm Türkiye üzerindeki siyasi tahakkümünü bu ekonomik bağımlılık yoluyla satın alınan yerli gericiliğin teslimiyetçiliğine dayanarak kurmaya çalışmıyor da, sadece askeri tehditle yerli gericiliğe boyun eğdiriyor!

Bu yanlış anlayış yerli gericiliği iki süper devletten bağımsızlaştırıyor, tekelci kapitalizmin, emperyalizmin yayılmacalığıyla Çarlık ve Osmanlı İmparatorluğu gibi askeri-feodal imparatorlukların yayılmacılığı arasındaki en temel farkları, yerli gericiliğin satın alınması, sermaye ihracı, ekonomik bağımlılaştırma ve sömürme temelinde siyasi ve askeri tahakküm kurulmasını, siyasi ve askeri tehdit, şantaj ve saldırının ekonomik temelden kaynaklanan ve ekonomik temel üzerinde yükselen bu yayılmayı sadece daha kolay kıldığını, yoksa temeldeki ekonomik yayılmayı ortadan kaldırmadığını, tali kılmadığını gözardı ediyor.

Yerli gericiliğin, büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin emperyalizme bağımlılığı görülmeyince, emperyalist süper devletlerin yerli gericiliği satın aldığı görülmeyince, bu yerli gericilik "öz kaynaklara dayanan milli savunma siyaseti" izlerse "yeni çarların boyun eğdirme çabaları karşısında direnebilir" şaşkınlığına düşülmesi acı ama doğaldır.

"Rusya'nın ekonomik sömürüsünü ve siyasi etkinliğini ortadan kaldırmayı gözardı eden devrim stratejileri inşa etmek ... saçmalıktır" diyor bu görüş. Amerikan emperyalizmi için aynı durumun geçerli olduğu unutulmamak kaydıyla bu çok doğrudur. Ve örneğin Militan Gençlik Dergisi bu noktayı her zaman, herkesten çok vurguladı. Ama yukarıdaki anlayışın inşa ettiği devrim stratejisinin temel taşı nedir? Yerli gericiliğin "öz kaynaklara dayanan bir milli savunma siyaseti" izleyerek "ve askeri bakımdan güçlü" olarak "yeni çarların boyun eğdirme çabaları karşısında direnebilmesi"! Bunlar Marksizm adına söyleniyor! Çağımızda bir geri ülkede emperyalist süper devletlerin ekonomik sömürüsünü ve siyasi etkinliğini ortadan kaldırmanın tek bir yolu vardır, proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde demokratik halk devrimi yoluyla emperyalizm ve yerli gericilik ittifakının alaşağı edilmesi. Devrimci proletarya milli burjuvazinin ve hatta diyelim ki emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalist süper devletlerin ekonomik sömürüsüne ve siyasi etkinliğine şu ya da bu ölçüde karşı çıkmasına, bu düzenin en kararlı muhalifleri olarak sevinir. Böyle bir durum halkların devrimci mücadelelerinin ürünüdür ve düşmanlarımızı zayıflatır. Ama devrimci proletarya, çağımızda bağımsız kapitalistleşme yolu tıkalı olduğundan ve burjuvazi proletarya ve halka karşı emperyalizmle ittifak kurmaya mahkum olduğundan değil emperyalizme bağımlı hakim sınıfların, milli burjuvazinin bile emperyalist sömürü ve tahakküme son veremeyeceğini bilir.

Milli kurtuluş savaşımız "ülkemizin daha sonra yeniden emperyalizmin hakimiyetine girmesiyle" sonuçlandı. Bunun nedeni milli burjuvazinin "öz kaynaklara dayanan milli savunma siyaseti" izlememesi, ya da Türkiye'nin "askeri bakımdan güçlü" olmaması değildi. Bunun nedeni emperyalizm çağında bağımsız kapitalistleşmenin mümkün olmamasıydı, milli kurtuluş savaşıyla kazanılan siyasi bağımsızlığın kapitalizm şartlarında finans-kapital ağlarının ülkeyi içine alması, ekonomik sömürü ve siyasi tahakküm kurmasını önleyememesiydi.

"Türkiye askeri bakımdan zayıf olduğu için, Stalin'in tehditleri karşısında NATO-ya girmek zorunda kaldı ve Amerikan emperyalizmine Stalin'in tehditleri nedeniyle boyun eğdiği için ekonomik ve siyasi bakımdan Amerikan emperyalizmine bağımlı hale geldi" diyen karşı-devrimcilerle paralel düşülmektedir.

Gerek Amerikan emperyalizminin, gerekse Rus emperyalizminin ekonomik sömürü ve siyasi tahakkümlerini kırmanın yeni çarların boyun eğdirme çabaları karşısında direnmenin yolu, bir kalem darbesiyle emperyalizmden bağımsızlaştırılan yerli gericiliğin askeri gücünün artmasını savunmak değil, emperyalizm ve yerli gericilik ittifakına karşı, iki süper devlet, faşist diktatörlük ve sosyal-faşizme karşı işçi sınıfı önderliğinde halkın bağımsız güçlerini seferber etmektir. Bu görüşün sahipleri Marksizm-Leninizm yolunda ilerlemeye kararlı oldukları takdirde, bu temelden sakat burjuva tezleri terkedeceklerdir. Ve bu burjuva tezlerine uluslararası planda da birkaç aydın dışında hiçbir dayanak bulamayacaklardır.

Biz yerli gericiliğin silahsızlanmasını savunmayı reddediyoruz. Silahsızlanması gerekenler 3. Dünya Ülkeleri değil, iki süper devlettir. Türkiye'nin silahsızlanmasını savunan revizyonistlerin hedefi sosyal-emperyalizmin yayılmacı amaçlarını kolaylaştırmaktır. Bu ve benzeri konularda revizyonistlerin tezlerini ödünç alanlar ve dergilerinde bunları savunanlar da, gözlerini

açmalılar, her konu gibi yerli gericiliğin silahlanması konusunun da emperyalizm tahlillerinden kopartmanın, sonuç olarak bir hareketi emperyalizmin yedeğine takacağını görmeliler.

Ama biz, sosyal-emperyalizmin yayılmacılığına karşı durmanın yolunun yerli gericiliğin silahlanması olduğu oportünist tezini savunmayı da reddediyoruz. Yerli gericilik bugün üç amaçla silahlanıyor:

1) Yerli gericilik emperyalizmin, özellikle iki süper devletin ve kendisinin sınıfsal çıkarlarını korumak için halka karşı ve Kürt ulusuna karşı silahlanıyor.

2) Yerli gericilik sosyal - emperyalizmin kışkırttığı Türkiye-Yunanistan çatışmasında esas olarak sosyal-emperyalizmin çıkarlarını koruma doğrultusunda Yunanistan'a karşı silahlanıyor.

3) Yerli gericilik Amerikan emperyalizminin sosyal-emperyalizmle hegemonya mücadelesinde ve halkların devrimini ezmek için bir saldırı gücü olan NATO'nun bir parçası olarak silahlanıyor.

Sosyal-emperyalizme karşı ise silahsızlanmayı savunanlar sadece sosyal - faşistler değil. Gerek faşistler, gerek reformist CHP sosyal-emperyalizme karşı silahlanmayı değil, "karşılıklı güven vererek silahlanma masraflarını kısmayı" savunuyorlar.

Yerli gericiliğin silahsızlanmasının ardındaki gerçekler bunlardır. Emperyalizme bağımlı yerli gericiliğin süper devletlerden bağımsızlık amacıyla silahlanması da mümkün değildir.

Bugün ülkemizde iki süper devlete karşı mücadele faşist diktatörlüğe ve sosyal faşizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Yerli gericiliğin ülkeyi iki süper devlete sattığı, iki süper devlete bağımlı kıldığı günümüzde görevimiz, emperyalizm ve yerli gericilik ittifakına karşı, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde halkın proletarya önderliğinde bağımsız güçlerini seferber etmektir.

Baş çelişme tesbitinde düşülen öteki hatalar şunlardır: İki süper devlet ve işbirlikçileri ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişmenin değil de, genel olarak emperyalizm ve yerli gericilikle halk arasındaki çelişmenin ele alınması. Süper devletlerle öteki emperyalist devletler arasındaki farklılıkları ve yerli gericiliğin süper devletlerin işbirlikçisi olan kesimleriyle öteki emperyalist devletlerin işbirlikçisi olan kesimleri arasındaki farklılıkları gözardı eden bu tesbit sonuç olarak emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı mücadeleyi güçlendirmez, sadece iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi zayıflatır. İki süper devlet dışında kalan emperyalist devletler proletaryanın ve halkların düşmanı olmaktan çıkmamıştır, ama bugün için baş düşman değillerdir. Baş çelişmenin çözümünde iki süper devlete karşı öteki emperyalist devletlere dayanılamaz, dayanılmamalıdır. Ama öteki emperyalist devletlerin iki süper devletle aralarındaki çelişmelerden yararlanmalı, onları baş düşman almak hatasına düşmemeliyiz.

Baş çelişmenin Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileriyle halk arasında tesbit edilmesi. Bu tesbit revizyonistlerin tesbitidir. Ve amacı sosyal-emperyalizmin yayılmasını gizlemek ve kolaylaştırmaktır. Bu revizyonist tesbitin ardından gidenler dünyada ve Türkiye'deki gelişmeleri ve değişmeleri kavrayamamakta,ne kadar sosyal-emperyalizmden söz etseler de, aslında revizyonistlerin ve sosyal-emperyalizmin yedeğine düşmekteler.

Bugün Kürt ulusal kurtuluş hareketi açısından da baş çelişme iki süper devlet onların uzantıları faşistler ve sosyal-faşistlerle Kürt ulusu arasındadır. Baş çelişmeyi Kürt ulusu ile Türk hakim sınıfları arasında tesbit etmek, Kürt ulusunun milli kurtuluş mücadelesini zayıflatmak, yenilgiye mahkum etmek ve bu mücadeleyi emperyalizmin sınırları içersine hapsetmektir. Bugün Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önündeki engeller ve düşmanları ile genel olarak Türkiye devriminin önündeki engeller ve çeşitli milliyetlerden halkımızın düşmanları bir ve aynıdır.

Özetlersek, demokratik halk devriminin bu aşamasında ana görevimiz bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltmektir. İçinde bulunduğumuz şartlarda ana görevi bağımsızlık mücadelesiyle kısıtlamak,anti-faşist mücadelenin tali olduğunu savunmak çok yanlıştır. İki süper devletin sömürü ve tahakkümlerine karşı bağımsızlık mücadelesiyle bu sömürü ve tahakkümün bir yansıması ve bir aracı olan faşist diktatörlüğe ve sosyal-faşizme karşı mücadele, iki süper devlete bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarına karşı mücadele birbirinden ayrılamaz, içiçedir. Bağımsızlık mücadelesinden ayrı olarak tek başına demokrasi mücadelesi ise hiçbir dönemde bir yarı-sömürgede yürütülemez ve günü müzde sadece sosyal - emperyalistlerin işine yarar. Dünyada ve ülkemiz üzerinde iki süper devlet arasındaki rekabetin keskinleşmesi emperyalist savaşa ve istilaya karşı mücadeleyi de gündeme getirmektedir. Bugün bu görevi bağımsızlık ve demokrasi mücadelemize tabi bir görev olarak ele almalıyız. Bu görev halkın bağımsız güçleri seferber edildikçe yerine getirilebilir.

Bu aşamada devrimimizin hedefleri iki süper devlet, faşistler ve sosyal - faşistlerdir. Biz, bu baş düşmanlar dışında kalan devrimimizin düşmanlarını tarafsızlaştırmalı, bunların dışında kalan herkesi ise baş düşmanlara karşı seferber etmeli, halkımızın yurtsever anti-faşist cephesini adım adım inşa etmeliyiz. Birleşik cepheyi işçi-köylü ittifakı temelinde inşa etmeliyiz.Devrimci proletarya işçi-köylü ittifakını toprak devrimi temelinde inşa etmelidir.

BAŞ ÇELİŞMENİN ÇÖZÜMÜ YÖNÜNDE BUGÜN KAVRAYACAĞIMIZ HALKA HALKIN BAĞIMSIZ GÜÇLERİNİ SEFERBER ETMEKTİR

KİTLELER KENDİLİĞİNDEN MÜCADELE İÇİNDE ANCAK BURJUVA-REFORMİST BİLİNCE VARABİLİYORLAR

Dünyada ve Türkiye'de bütün temel çelişmelerin keskinleştiği günümüzde mevcut sosyal sisteme karşı memnuniyetsizlikleri artan, bu memnuniyetsizliklerini kendiliğinden kitle mücadeleleriyle orataya koyan kitleler, çektikleri bütün yoksulluğun ve acıların sebebi olarak (tek tek patronları değilse bile) faşist Demirel hükümetini görüyorlar. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesi emperyalizmi ve faşizmi, yarı-sömürge yarı-feodal boyunduruğun nedeni olan iki emperyalist süper devleti ve onların aracı faşist diktatörlüğü, bürokratik-askeri faşist cihazı hedef alamıyor. Bu nedenle faşist MC ye ve onun polisine karşı yiğitçe mücadele eden işçiler, ordu gelince kararsızlığa düşüyorlar. Bu nedenle MC'nin zulmüne ve DGMlere karşı kararlılıkla mücadele eden çalışan halk kitleleri Kiev boğazlardan geçerken ve sosyal-emperyalistler Ege'de savaş kışkırtırken mücadeleye kendiliğinden atılmıyorlar ve "Yunan düşmanlığının", şovenizmin akıntısına kapılıyorlar. Bu nedenle faşistlere karşı kararlılıkla mücadele eden işçiler sosyal-faşistlere "kötü sosyalistler" olarak bakabiliyorlar.

Bütün bunlar doğaldır. Kitlelerin kendiliğinden ulaşabilecekleri bilinç burjuva-reformist bilinçtir. Kendiliğinden kitle mücadelesinin doğuracağı siyaset henüz düzenin sınırları içinde bir siyasettir. Kendiliğinden kitle mücadelesinde ekonomik taleplerin siyasi taleplerle, reformcu taleplerin devrimci taleplerle içiçe geçmesi kitlelerin kendiliğinden devrimci iktidar mücadelesi yönünde seferber oldukları anlamına gelmez. Ve kitleler kendiliğinden mücadele içinde devrimci siyasi hedeflere yönelemezler. Nitekim işçi kitleleri ve genel olarak çalışan halk kendiliğinden mücadele süreci içinde siyasi hedef olarak ancak faşist MC hükümetini görebilmiş ve "kahrolsun MC" sloganıyla, sonuç olarak bir hükümet değişikliğinden başka bir şey ifade etmeyen bir sloganla mücadeleye atılmıştır.

Geniş işçi ve çalışan halk kitleleri sömürü ve zulümden ancam emperyalizmin, onun uzantısı tekelci kapitalizmin ve feodalizmin tasfiye edilmesi, emperyalizmin uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yıkılıp, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde halkın devrimci demokratik iktidarının kurulması ve durmaksızın sosyalizme geçilmesiyle kurtulabileceklerini göremedikleri için, mücadele hedefi olarak MC'nin yıkılmasını, bir hükümet değişikliğini tesbit ediyorlar. Geniş işçi ve çalışan halk kitleleri emperyalizmin tahakkümünün kırılması ve hakim sınıfların bürokratik - askeri cihazının parçalanması yönünde ilerleyebilmek için, devrim yönünde ilerleyebilmek için günümüzde iki süper devlete, faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadele edilmesi gerektiğini, iki süper devleti ve sosyal-faşistleri günümüzde siyasi hedef almaksızın sadece faşistleri ve hele faşistlerin bir bölümünü, MC'yi siyasi hedef alarak devrim yönünde ilerlenemeyeceğini göremedikleri için "kahrolsun MC" sloganıyla sınırlı olarak mücadeleye atılıyorlar. Geniş işçi ve çalışan halk kitleleri faşizmin emperyalizmin siyasi eğilimlerinin billurlaşmış ifadesi olduğunu, faşizmin emperyalizm çağına ait bir devlet biçimi olduğunu göremediklerinden, ülkemizde faşizmin büyük burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin iki emperyalist süper devlete en bağımlı kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğü olduğunu göremediklerinden, iki süper devlete ve onların uzantısı faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmek yerine faşist kliklerin bir bölümünü, MC hükümetini hedef alıyorlar. Kendiliğinden mücadele içinde siyasi hedef olarak yalnızca MC hükümetini gören geniş halk kitleleri MC'nin yıkılmasıyla faşist diktatörlüğün yıkılmış olmayacağını, faşist diktatörlük içinde hakimiyeti ele geçirmeye çalışan çeşitli faşist ve sosyal-faşist klik

lerin alt edilmiş olamayacağını, iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin kırılmış olamayacağını henüz göremedikleri için MC yıkılsın acil talebiyle sınırlı olarak mücadeleye atılıyorlar.

PROLETER DEVRİMCİLER KENDİLİĞİNDEN HAREKETİN DOĞURDUĞU REFORMCU SİYASETİN ÖNÜNDE BOYUN EĞİYORLAR

Ülkemizin dört bir yanında proleter devrimciler, bir çok Avrupa ülkesinde işçi sınıfı ve çalışan halkın uyanışı ve kendiliğinden mücadeleleri ile kıyaslanamayacak derinlikte ve genişlikte olan kitle mücadelelerinin içinde ve en önündeler. Son yıllarda kitlelerin kendiliğinden mücadelelerinin yükselmesine paralel olarak, işçi sınıfı sosyalizmine, Marksizm-Leninizme ulaşmaya çalışan devrimci unsurlar kitlelerle birleşme yönünde büyük adımlar attılar. Gerçi kitle mücadelelerinin yükselişiyle kıyaslandığında bu adımlar henüz çok yetersizdir. Özellikle proleter devrimcilerin bölünmüşlükleri bu adımları daha da yetersiz kılmaktadır. Ama, bir dönemeç dönülmüş,kitlelerden kopuk aydın hareketi yapısını aşma yönünde kararlı adımlar atılmıştır.

Ancak proleter devrimcilerin kitle mücadelelerinin içinde ve en önünde yer almaları kitle mücadelelerine proleter devrimci siyasetle önderlik ettikleri, proleter devrimci siyaseti geniş işçi kitlelerinin ve çalışan halkın elinde bir silah haline getirebildikleri anlamına asla gelmiyor. Ülkemizde subjektif unsur hâlâ çok geridir. Çünkü kitlelerle birleşme yönünde atılan adımların henüz çok yetersiz olması yanında, proleter devrimciler kitle mücadelelerinin içinde ve en önünde yer alırken aslında kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılıyorlar. Kitle mücadelelerine proleter devrimci siyaseti mal edeceklerine, kendiliğinden kitle mücadelesinin doğurduğu reformcu siyasetin önünde boyun eğiyorlar.

İşçi sınıfı ve yarı-proleter kitleler kendiliğinden mücadele sürecinde ancak reformcu siyasi bilince varabilirler, kendiliğinden mücadele içinde kitlelerin "kahrolsun MC" ya da "MC yıkılsın" talebi ile sınırlanmaları doğaldır. Ama işçi sınıfına ve yarı-proleter kitlelere dışardan bilinç götürme sorumluluğu olan proleter devrimciler kendiliğinden mücadelenin kuyruğuna takılır ve kitlelere devrimci siyasi hedefler göstermek yerine, kendiliğinden mücadelenin ortaya çıkardığı siyasi hedeflere tabi olurlarsa, işte bu doğal değildir. Ülkemizde proleter devrimciler bu hatayı yapmışlar ve proleter devrimci siyaseti kitlelerin elinde bir silah haline getirmek yerine, kitleler arasında reformist hayallerin pekişmesine ve kitlelerin devrimci siyasi hedefler doğrultusunda seferber edilememelerine yol açmışlardır.

Militan Gençlik dergisi faşizme karşı mücadelenin iki süper devlete ve sosyal-faşistlere karşı mücadele ile birleştirilmesi üzerinde doğru olarak durmuş, ancak bizzat "MC yıkılsın" ya da "kahrolsun MC iktidarı" sloganlarını eylem sloganı olarak ele almanın bugünkü Türkiye'de reformizm anlamına geldiğini tesbit edememiş ve maksimalizme düşme endişesiyle tesbit etmekten kaçınmış, böylece kitleler arasında reformist hayallerin pekişmesine yol açmıştır.

Baş çelişmeyi yerli gericilikle halk arasında tesbit eden ve "can düşmanımız faşizm" şiarıyla yayına başlayan Halkın Kurtuluşu dergisi, önceleri faşist diktatörlük kurmak için tırmandığını ileri sürdüğü faşizmi geriletme, faşist diktatörlük kurulmasını önleme mücadelesi için bir parçası olarak MC'nin düşürülmesi mücadelesini benimsemiştir. Sonraları, bu temelden sakat ve reformcu görüşü terkederken de, yanlış baş çelişme tahlilini muhafaza ettiğinden devrimin sivri ucunun faşist MC'ye yöneltilmesi gerektiğini savunmuş ve böylece hem devrimin sivri ucunun iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme yönelmesi gerektiğini reddetmiş, kitlelere sadece faşizmi hedef göstermeye devam etmiş, hem de faşist diktatörlükle faşist MC iktidarını (yani hükümetini) aynılaştırma hatasına düşmüştür. Böylece kitlelere eksik ve yanlış hedef göstermiş ve kitleler arasında reformist hayallerin pekişmesine yol açmıştır.

Baş çelişmeyi iki süper devletle halk arasında tesbit eden ve faşizme karşı mücadelenin tali, iki süper devlete karşı mücadeleye tabi olduğunu ileri süren Aydınlık Dergisi hem bu yanlış baş çelişme tesbiti bu dergiyi kitlelerden tecrit ettiği için, hem de MC ile ittifak anlayışı içinde olmadığını kanıtlama telaşı içinde, "milli bağımsızlık mücadelesinin bir basamağı olarak MC yıkılsın" siyasetini savunmuştur. İki süper devlete karşı mücadeleyi yerli gericiliğe karşı mücadeleden koparan Aydınlık, "milli bağımsızlık mücadelesinin önündeki engel" diye nitelediği MC hükümeti yıkılırsa faşist diktatörlüğün iki süper devlete karşı mücadeleyi önlemeyeceği hatta bu mücadeleye katılacağı düşüncesinin kitleler arasında yayılmasına neden olmuş ve kitleler arasında reformist hayallerin, MC'nin yıkılmasıyla her şeyin düzeleceği hayalinin pekişmesine yol açmıştır.

Bugün ülkemizde baş çelişme iki süper devlet ve onların uşağı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla halk arasındaki çelişmedir. Baş çelişmeyi çözme yönünde bugün kavrayacağımız halka MC'nin yıkılması mücadelesi olamaz. Bugün "devrimin sivri ucunun" iki süper devlete, onların uşağı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne ve faşist diktatörlük içinde iktidarı ele geçirmeye çalışan sosyal-faşistlere yönelmesi gerekir.

MC'YE KARŞI OLAN ÇEŞİTLİ SİYASİ AKIMLAR TEMELDEN FARKLI SINIF ÇIKARLARI UĞRUNA VE TEMELDEN FARKLI AMAÇLARLA MÜCADELE EDİYORLAR

Bugün siyasi hedef olarak MC'nin gösterilmesini savunanlar, "MC dışında toplumun bütün kesimleri MC'nin yıkılmasını talep ediyorlar" diyerek tutumlarını savunuyorlar. Bu bir anlamda doğrudur. Şöyle ki, MC dışında toplumun kesimleri MC'ye karşıdır, MC'nin yıkılmasından yanadır. Hedefi iki süper devletin sömürü ve tahakkümlerinin kırılması, iki süper devlete bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin faşist diktatörlüğünün yıkılması ve sosyal-faşist bir diktatörlük peşindeki beşinci kolların kırılmasını hedef alan devrimci proletarya da faşist diktatörlüğün bugünkü hükümetini ve faşist kliklerin MC bölümünü de elbette hedef almaktadır.

Ama MC'ye karşı olan siyasi akımların MC ye karşı olma dışında ortak hiç bir yönleri yoktur. Bu farklı siyasi akımlar, temelden farklı sınıf çıkarlarını temsil etmekte, temelden farklı hedefler gözetmekte ve temelden farklı yöntemlerle mücadele etmektedirler. Ve işte kendiliğinden mücadele içinde MC'yi hedef alan halk kitleleri bu temelden farklı siyasi akımlar arasındaki farkı görememektedir. Proleter devrimci tutum bu temelden farklı siyasi akımların çakıştığı noktayı öne sürerek, devrimci siyaseti bu çakışmanın sınırları içine hapsetmek, bu çakışmanın elverdiği reformcu talebe dört elle sarılmak değil tersinebu akımlar arasındaki farkları, sınıf çıkarları,siyasi hedefler ve yöntemler arasındaki farkları vurgulamak, kitleleri devrimci siyasi bilinçle donatmaktır. Gerçekten böyle bir çakışma vardır, MC'ye karşı olma noktasında pek çok akım birleşmektedir. İşte tam da bu nedenle günümüzde siyasi hedef olarak MC'yi değil, iki süper devleti, faşist diktatörlüğü ve sosyal faşizmi göstermek gerekmektedir.

MC'ye karşı olan faşist kliklerin ve sosyal-faşistlerin talebi, MC'nin düşmesi ve faşist diktatörlük sınırları içinde kendi hakimiyetlerini kurmalarıdır. Faşist MC ile çeşitli faşist ve sosyal-faşist klikler arasındaki mücadele, ve MC içindeki mücadele faşist diktatörlükte kimin hakim olacağı, faşist diktatörlüğün esas olarak hangi süper devletin aleti olacağı mücadelesidir. Rekabet eden çeşitli faşist ve sosyal-faşist kliklerin yöntemleri de (askeri darbe ile sınırlı ele alınmaması gereken) darbeci yöntemlerdir.

Sosyal-faşistler kitlelerin geri bilinç düzeyinden yararlanmaya, "ileri demokrasi" tuzağıyla kitleler üzerindeki etkilerini arttırmaya çalışıyorlar. Ama bu, sosyal-faşistlerin sosyal-faşist diktatörlük kurma mücadelelerinin en tali yönüdür. Sosyal-faşistlerin kitle mücadelelerinden ödleri kopuyor, onların kitlelere karşı tutumlarının esas yönü kitle mücadelelerini faşist yöntemlerle bastırmaktır. Militan Gençlik sosyal faşistlerin bilinç düzeyi geri kitleler üzerinde etki kurma çabalarını 'abartarak bu yönü adeta sosyal-faşistlerin kitleler karşısındaki tutumunun esas yönü gibi koyarak hata yapmıştır. Sosyal - faşistler kitle mücadelelerini peşlerine takmaya çalışmıyorlar, tersine kitlelerin bilinç düzeyinin geri olmasından yararlanarak kitle mücadelelerini bastırıp darbeci yöntemlerle sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaya çalışıyorlar. Sosyal-faşistleri "kötü sosyalistler" olarak ele almaktan vazgeçelim.

Reformcu burjuvazinin, CHP'nin talebi ise iki süper devletle, faşistler ve sosyal faşistlerle uzlaşarak, faşist diktatörlük yıkılmaksızın MC hükümetinin düşürülmesi ve parlementer yoldan CHP'nin hükümet kurmasıdır. Reformcu burjuvazi bilinç düzeyi geri kitleler üzerinde hayli etkilidir ve bir yandan kendiliğinden mücadele sürecinde ancak reformcu siyasete ulaşabilmiş olan kitlelerin geri bilinç düzeyine dayanırken, öte yandan giderek devrimcileşen kitle mücadelelerinden ödü kopmakta, kitle mücadelelerini durdurmaya çalışmaktadır. Sosyal-faşistler, CHP'nin sosyal-emperyalizmle ve sosyal-faşizmle uzlaşmasından yararlanarak bu parti içine de sızmaya başlamışlardır ve CHP'nin faşist diktatörlüğü hedef almasından yararlanarak ve CHP'yi basamak olarak kullanarak faşist diktatörlük içinde hakimiyetlerini sağlamaya, sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaya çalışıyorlar. Ama sosyal-faşistlerin CHP içine sızmaya başlamaları CHP'nin talepleriyle sosyal - faşistlerin taleplerinin aynı olduğu anlamına gelmez.

Proleter devrimcilerin görevi işçi sınıfına ve çalışan halka derinleşen bu buhranda, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki rekabetinin keskinleşmesiyle ve halk kitlelerinin mücadelesiyle zaten çok zayıflamış olan MC hükümetinin gerçekten yıkılabileceğini, ama tek başına bunun temelde hiçbirşeyi değiştirmeyeceğini, MC'nin yıkılmasıyla ülkemizi iki süper devlete satan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yıkılmış olmayacağını anlatmaktır. Proleter devrimciler kitleleri emperyalizmin ve faşizmin devrimle yıkılması yönünde bugün iki süper devlete ve faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı ve bütün bunların billurlaşmış ifadesi olan faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye seferber etmelidir. Bu mücadele sürecinde MC, "kahrolsun MC" sloganını ele almaktan çok daha büyük bir olasılıkla yıkılır ama proleter devrimciler böyle bir mücadele ile aynı zamanda kitleler arasında reformcu hayalleri de yıkarlar. Halkın bağımsız güçlerini devrim yönünde seferber ederler ve iki süper devletin MC'ye karşı olan faşistlerin, sosyal - faşistlerin ve reformcu burjuvazinin ekmeğine yağ sürmüş olmazlar.

Proleter devrimciler "Kahrolsun MC" sloganı ile sokaklara dökülen kitlelerin en önünde mücadele ettikçe ve kitlelere bu mücadele içinde devrimci siyasi hedefleri gösterdikçe, kitlelerin devrimci siyasi önderlikle birleşen mücadelesi faşist MC'yi yıktığı gibi, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hakimiyetini de, faşist diktatörlüğü de sarsacak ve reformcu burjuvazinin hedefleri ile sınırlı kalmasını da engelleyecektir. Devrimci mücadele geniş yığınlara maloldukça proletarya ve çalışan halk Demokratik Halk İktidarı yolunda ilerledikçe bu mücadele iki süper devleti ve faşist diktatörlüğü sardıkça, onun ürünü olarak reformlar da ortaya çıkacaktır.

Biz hiçbir dönemde proleter devrimcilerin bir hükümet değişikliği şiarını eylem şiarı olarak ele alamayacaklarını söylemiyoruz. Özgül şartlarda proleter devrimciler hükümet değişikliği ile sınırlı olmasa bile, hakim sınıfların devlet cihazını zor yoluyla parçalamak anlamına gelmeyen özgül eylem şiarları benimseyebilirler. Ama günümüzde Türkiye'de böyle bir eylem şiarı sadece reformizmdir.

1910'ların Rusya'sında siyasi hedef olarak, Çarcı monarşiyi değil de, Stolipin hükümetini göstermek ve bir ajitasyon şiarı olarak Cumhuriyeti değil de bir eylem şiarı olarak Stolipin hükümetinin düşürülmesini esas almak, ya da bugünkü İran'da siyasi hedef olarak Şah'ın başını çektiği monarkofaşist diktatörlüğü değil de, Hüveyda hükümetini göstermek ne kadar yanlışsa, bugün ülkemizde siyasi hedef olarak iki süper devleti ve onların uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin faşist diktatörlüğünü değil de faşist MC hükümetini göstermek de o kadar yanlıştır.

Bütün bunlar proleter devrimcilerin MC nin düşürülmesine karşı olmaları anlamına asla gelmez. Proleter devrimciler siyasetlerini kitlelerin elinde bir silah haline getirdikçe, kitlelerin devrimci mücadele-

sine önderlik ettikçe, iki emperyalist süper devletin ülkemiz üzerindeki tühükkümü ve onların uzantısı hakim sınıfların faşist diktatörlüğü sarsılacak, hakim sınıflar arasındaki çelişmeler şiddetlenecek faşist MC hükümeti zayıflayacaktır. Proleter devrimciler, iki süper devlete ve faşist diktatörlüğe karşı halkın devrimci direnişini örgütledikçe faşist MC hükümeti "MC düşürülmeli" eylem sloganıyla yürütülen mücadelelerden çok daha fazla sarsılır ve daha büyük bir olasılıkla düşer.

Devrimci proletaryanın şiarının "kahrolsun MC" şiarı olamayacağını, "kahrolsun iki süper devlet ve faşist diktatörlük" olması gerektiğini söyleyenlere "siz MC'ye karşı uslu durulmasından yanasınız" demek, ya sosyal olayları karmaşıklığı içinde kavrayamamaktır, ya da demagojidir. Asıl, halkın MC'ye karşı öfkesini iki süper devlete ve faşist diktatörlüğe karşı bilinçli bir direnişe dönüştürmek, halk kitlelerinin MC'ye karşı mücadelesine devrimci proletaryanın temel şiarlarını maletmek, MC'ye karşı en güçlü bir mücadeleyi yürütmek anlamına gelecektir... İki süper devlete ve onların uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı mücadele etmek, elbette aynı zamanda faşist dik tatörlüğün bir kurumuna, mevcut hükümete karşı da mücadele etmek demektir, elbette aynı zamanda faşist milliyetçi cepheye karşı da mücadele etmektir. Halk kitlelerinin MC'ye karşı öfkesine ve mücadelelerine ilgisiz kalmak da sonuç olarak iki süper devlete ve faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye ilgisiz kalmaktır. Önemli olan şudur:Devrimci proletaryanın göstereceği siyasi hedef, faşist hükümet mi olmalıdır, yoksa bunu da içeren iki süper devlet ve faşist dik tatörlük mü?

DERİNLEŞEN BUHRANDAN İKİ SÜPER DEVLETE, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI HALKIN BAĞIMSIZ GÜÇLERİNİ SEFERBER ETME DOĞRULTUSUNDA YARARLANALIM

MC'ye karşı olan faşist klikler ve sosyal-faşistler faşist diktatörlük içinde hakim olmak için, reformist CHP ise faşizmle uzlaşarak hükümeti ele geçirmek için MC'yi düşürmeye çalışıyorlar diye MC'nin düşürülmemesini savunmak, hakim sınıfların bu kesimine karşı MC'yi savunmaktır. Tümüyle birbirine zıt siyasi akımların antagonist sınıf çıkarları ve temelden farklı amaçlar uğruna yürüttükleri mücadeleler, belli noktalarda ve geçici olarak her zaman çakışabilir. Hayat çok karmaşıktır. Ve o noktalarda, geçici olarak alt üst oluşlar daha şiddetlenir, buhran daha derinleşir. Bütün bunlar proletaryanın devrimci mücadelesi açısından iyi bir şeydir. Yeter ki: Proletaryanın ve halkın bağımsız güçleri seferber edilsin, devrimci proletarya kendi sınıf çıkarları uğruna, kendi hedefine doğru gerçekten ilerlesin ve bu yönde çalışan halk kitlelerinin devrimci direnişini örgütleyip ona önderlik etsin! İşte bu nedenle, böyle uzlaşmaz sınıf çıkarları uğruna ve farklı hedeflere yönelik mücadelelerin çakıştığı noktalarda, bu sınıf çıkarlarının uzlaşmazlığını ve hedeflerin temelden farklı olduğunu teşhir etmek, aradaki sınırları çizerek kitleleri devrim yönünde seferber etmek sorumluluğu her zamankinden fazladır. Aksi takdirde, geniş işçi ve çalışan halk kitlelerinin geri bilinç düzeyinden yararlanan emperyalizmin uzantısı hakim sınıflar, kitlelerin mücadelesini kanla bastırıp kendi hedeflerine doğru ilerleme imkanını bulurlar. 1945-50'lerde TKP'nin sağ oportünist bir çizgi izlemesi nedeniyle DP bunu yapabildi. Hitler'ci milli şef faşizmine karşı öfke ile dolu halk kitlelerinin geri bilinç düzeyinden yararlanan Amerikancı DP, halk kitlelerinin mücadelesini kanla bastırarak Amerikancı Menderes-Bayar faşist diktatörlüğünü kurabildi. Devrimci proletaryanın görevleri, antagonist sınıf çıkarları uğruna ve temelden farklı hedeflere yönelik, farklı yöntemlerle yürütülen mücadelelerin belli noktalarda çakışmasına engel olmak yani hayatı durdurmaya ve şemalara sokmaya çalışmak olamaz. Onun görevi bu çakışmalarla daha şiddetlenen alt üst oluştan emperyalizm ve hak im sınıfların değil de proletaryanın ve çalışan halkın kazançlı çıkması için, kendi hedefine doğru kararlılıkla ve güçlü bir şekilde yürüyebilmek için derinleşen buhrandan yararlanmak olmalıdır.

Faşist MC hükümetiyle temelden farklı siyasi akımların, uzlaşmaz sınıf çıkarları uğruna, temelden farklı kısa ve uzun vadeli hedefler uğruna ve temelden farklı yöntemlerle karşı çıkışlarının çakıştığı günümüzde de proleter devrimciler oportünist hatalara düşmekten özellikle kaçınmalı, bu çakışma nedeni ile daha da derinleşen buhrandan, emperyalizmin ve hakim sınıfların değil de, proletarya ve çalışan halkın kazançlı çıkması için çalışmalıdırlar. Kendi hedefine doğru yani, iki süper devletin tahakkümünün ve faşist diktatörlüğün alaşağı edilmesi yönünde halkın bağımsız güçlerini seferber etmek için derinleşen buhrandan yararlanmalıdırlar.

İşte bu nedenle günümüzde siyasi hedef olarak, iki süper devlet ve faşist diktatörlüğün değil de tek başına MC hükümetinin gösterilmesi çok tehlikelidir ve yanlıştır, işte bu nedenle şiarımız "yıkılsın MC" ya da "kahrolsun MC iktidarı" olmamalı, "Ne Amerika Ne Rusya, Kahrolsun Faşist Diktatörlük" olmalıdır.

İşte bu nedenle baş çelişkinin çözümü yönünde bugün kavramamız gereken halka iki süper devlete, faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı ve bütün bunların billurlaştığı iki süper devletin uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı, temel devrimci sloganlarımızla kitle mücadelelerine önderlik ederek halkın bağımsız güçlerini seferber etmektir.

İşte bu nedenle günümüzde, halkın bağımsız güçlerini seferber etmek için kitle mücadelelerine önderlik etmek her zamankinden fazla önem kazanmaktadır. Kitle kuyrukçuluğuna, kendiliğinden hareketin doğurduğu siyasetin proleter devrimci harekete sızmasına karşı olduğu kadar kitlelerden kopukluğuna karşı da mücadele etmek özel bir önem kazanmaktadır. Kitleleri devrim yönünde seferber edebilmek için her türlü kitle direnişinin örgütlenmesi yönünde çalışmalıyız. Devrimci siyaseti kitlelere maletmek için proleter devrimciler, daima kitlelerin mücadelelerinin içinde ve en önünde yer almalıdırlar. İşçi sınıfının ve çalışan halk kitlelerinin savaşma kapasitesini yükseltecek acil talepler uğruna mücadele sürecinde kitlelerle birleşmeli ve devrimci siyasetimizi bir silah haline getirmeliyiz. Kitlelerin ancak öz deneyleriyle devrim hedefine yöneleceklerini, reformcu yolun çıkmaz olduğunu ancak öz deneyleriyle gerçekten anlayacaklarını bilmeli. Maksimalizme, kuru slogancılığa kapılmamalıyız. Ayrıca bu gerekçenin ardına saklanıp, kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılmaya karşı çıkmalı ve her türlü kitle direnişinin içinde ve önünde yer alarak kitlelere devrimci siyasetin maledilmesinin örneğini vermeliyiz.

Genel grev ya da tüm çalışanların grevinin örgütlenmesi için çalışmalı, iki süper devletin uzantısı sendika ağalarının işçi sınıfını bölme çabalarına karşı işçi sınıfının eylem birliği için mücadele etmeliyiz. Ama MC'nin düşürülmesi için Genel Grev anlayışı yanlıştır. Bu yanlıştır, çünkü; MC'ye karşı olan faşistlerin, sosyal-faşistlerin ekmeğine yağ sürer. Onların kendi hedeflerine doğru ilerlerken yararlandıkları halkın geri bilinç düzeyini pekiştirir, kitleleri iki süper devlet ve onların uzantısı faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye seferber etmez. Bu yanlıştır, çünkü; proleter devrimciler tek bir yasa maddesi için bile genel grev örgütleyebilirler, ama bir hükümetin düşürülmesi için genel grev, belli özgül durumlar dışında proleter devrimcilerin tutumu değil, reformistlerin tutumudur, bir genel grevle devrimci iktidarın kurulacağını ummak anarko-sendikalistlerin tutumudur, ama, genel grevle sadece hükümet düşürmeyi hedef almak da reformist bir tutumdur. Avrupa'nın çeşitli yerlerinde Sosyal-Demokratların ve revizyonistlerin genel grev silahını nasıl yozlaştırdıkları bize olumsuz öğretmen olmalıdır. Cumhuriyet şiarı ile, proleter devrimcilerin öncülüğünde genel grev yapan devrimci İspanya işçileri bize örnek olmalı. Proleter devrimciler 1910 Rusya'sında bolşeviklerin bir devrim krizi olmadığı halde, temel devrimci sloganlarla; Cumhuriyet, bütün toprak mülklerine el konulması, sekiz saatlik iş günü sloganlarıyla nasıl grevler, gösteriler, direnişler örgütledikleri ve bu sloganlarla Çarlık Rusya'sında seçimlere nasıl katıldıklarını incelemelidirler. Bugün ülkemizde temel devrimci şiarlarla işçilerin ve tüm çalışanların hemen genel greve gitmeleri mümkün değil, ama, aynı zamanda bir genel grevi henüz proleter devrimcilerin örgütlemeleri de mümkün değil. Proleter devrimcilerin bir genel grev yönünde atacakları adımlar aynı zaman da temel devrimci sloganlarını kitlelerin elinde bir silah haline getirme yönünde atacakları adımlar olacaktır.

Proleter devrimciler ekonomik taleplerle siyasi taleplerin, reformcu taleplerle devrimci taleplerin kitle mücadelelerinde içiçe olması nı iyi birşey olarak görmeliler ve temel devrimci şiarlarını kitlelerin savaşma kapasitesini yükseltecek acil taleplerle birleştirerek işçi sınıfının ve tüm çalışanların genel grevini örgütlemeye çalışanların genel grevini örgütlemeye çalışmalıdırlar.

O halde biz; baskıya, sömürüye, aşağılanmaya ve zulme karşı ayağa kalkan, memnuniyetsizliği giderek artan ve sokaklara dökülen kitlelerin kendiliğinden mücadele içinde varabilecekleri bilinç ve hedeflerle yetinmemeli, onlara kurtuluşun gerçek yolunu, halkın iktidarı için mücadele yolunu göstermeli, kitlelerin kendi öz deneylerini temel alarak onların mücadelelerinin muhtevasını zenginleştirerek iktidar hedefine yöneltmeli, bu mücadele içinde halkın bağımsız güçlerini örgütlemeliyiz.

Proleter devrimciler kitle mücadelesinin en önünde yer almak, fakat aynı zamanda kitle mücadelesine devrimci siyasetin önderliğini kazandırmak için yılmaz bir mücadele sürdürmelidir.

Proleter devrimciler, sadece varolan kendiliğinden kitle hareketlerini ileriye götürmekle yetinmemeli, mücadeleye yeni yeni kitleleri çekmek için, onları harekete geçirmek için var güçleriyle çalışmalıdır.

Proletaryanın ve tüm halkın acil taleplerine bir an dahi kayıtsız kalmamalıyız. Ama her türlü acil talebi desteklemek gibi ilkesiz ve reformist tutumu da hiçbir zaman benimsememeliyiz. Devrimci proletarya bütün acil talepler uğruna mücadele etmez, bütün acil taleplerin gerçekleşmesine destek sağlamaz. Acil talepler uğruna mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılar. Bir yandan acil talepler uğruna mücadele süreci içinde kitleleri devrim mücadelesine seferber ederken, öte yandan sadece "işçi sınıfını (ve bütün halkın) fiziki ve ahlaki çürümeye karşı" koruyacak "ve onun kurtuluş mücadelesinde savaşma kapasitesini" yükseltecek acil talepleri öne sürer ve destekler.

Biz, "işçi sınıfını (ve bütün halkı) fiziki ve ahlaki çürümeye karşı" koruyacak "ve onun kurtuluş mücadelesinde savaşma kapasitesini" yükseltecek olan her türlü acil talebi desteklemeli, "içinde bulunduğumuz anın temel görevi, kitlelerin açık devrimci mücadelesine en büyük desteği sağlamalı, onu örgütlemeli, yaygınlaştırmalı ve yoğunlaştırmalı", bütün acil talepleri, içinde bulunduğumuz aşamanın temel şiarlarına bağımlı kılmalıyız. Yoksa bütün acil talepleri ardarda sıralamak veya onların hepsini bir torbaya doldurmak proleter siyasetle bağdaşamaz bir şeydir ve reformizmin ve siyaset karmaşasının -daha doğrusu siyasetsizliğin- bir ürünü ve aynı zamanda bir sonucudur.

Biz, yukarıda belirtmeye çalıştığımız anlayıştan hareketle, propaganda ve ajitasyon şiarları olarak "EMPERYALİZMDEN VE SOSYAL-EMPERYALİZMDEN BAĞIMSIZ DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI" (ya da daha açarak somutlaştırırsak; NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM, YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI), "BÜTÜN TOPRAKLAR KÖYLÜYE", "TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENCESİ" gibi temel şiarları bütün demokratların ve halk devriminin sloganları haline getirmeliyiz.

ORTA ÖĞRENİMDE

TEK KİTLE ÖRGÜTÜ ÇALIŞMALARI ÜZERİNE

Orta öğrenimde tek demokratik kitle örgütü çalışmaları hızla sürüyor. Orta öğrenim gençliğinin mücadelesini tekeline alan, kendisinden başkasını tanımayan siyasetler, orta öğrenim gençliğinin FAŞİST EĞİTİME karşı tek yumruk olmasından söz açanlar, tek kitle örgütü için çalışmalara başlayalım dendiğinde böyle bir çalışmaya katılmayacaklarını açıkladılar.

Orta öğrenimde, bazı siyasetler tek kitle örgütü çalışmalarını bilerek veya bilmeyerek sudan nedenlerle sürekli geciktirdiler.

Geçmiş mücadele bizlere, tek tek dağınık mücadelenin gerçek başarıya ulaşmada ne kadar engelleyici olduğunu, böylesine ayrı mücadele yönteminin orta öğrenim gençliğince benimsenmediğini gösterdi. Ayrıca faşist diktatörlüğün saldırganlaştığı günümüzde yurtsever-devrimcilerin birliği apayrı bir önem kazanmaktadır.

Liseli Militan Gençlik olarak, orta öğrenim gençliğinin tek kitle örgütünü kurma önerisini HALKIN SESİ, HALKIN KURTULUŞU, DGD, DEVRİMCİ GENÇLİK dergileri ve DEV-LİS ile yeni kurulan İYÖD'e götürdük. Onların getirdikleri cevaplar farklı oldu. HALKIN SESİ ve HALKIN KURTULUŞU'NDAKİ arkadaşlar orta öğrenimde faşistler ve sosyal-faşistler dışındakilerden oluşacak ve seçim yoluyla kurulacak derneğe katılacaklarını açıkladılar.

DEVRİMCİ GENÇLİK'ten arkadaşlar ise, Istanbul'da seçim yoluyla kurulacak olan tek demokratik kitle örgütü çalışmalarına geçmiş İDÖD deneyini örnek vererek katılmak istememektedirler. İDÖD seçimleri sonucu seçimi kaybettikleri halde kapkaççı bir şekilde derneği gasbetmiş olmalarını yine kendileri tek kitle örgütü mücadelesi için engel gibi gösteriyor bu arkadaşlar. İDÖD deneyinin olumsuzluğunun nedeninin kendileri olduğunu göremiyorlar. Devrimci Gençlik'teki arkadaşlar, güçlü oldukları Istanbul'daki bölgelerde ayrı dernek kuracaklarını,merkezi olarak kurulacak yeni bir derneğe katılmayacaklarını açıkladılar.

İDÖD'deki arkadaşlara önerimizi, onlar daha dernek kurmadan önce getirdik. Fakat arkadaşlar kendilerine tekke açmak konusunda özel itina gösterdiler. Kitlelere dayanmayan, bırakın kitleleri, kadrolarından habersiz dernek kurdular. İDÖD'lü arkadaşlara göre, her siyaset dernek açar, bu dernekler çalışır sonra biri tek kitle örgütü olur. Yani onların mantığı, önce herkes tekkesini açsın sonra birlik için çalışsın mantığı idi, ki bu mantık, birliği önermek adına bugünkü dağınıklığı kronikleştiren,bir liğe değil ayrılığa hizmet eden bir anlayışın mantığıdır.

DEV-LİS'li arkadaşlar ise, böyle bir derneğe katılmayacaklarını, orta öğrenimde seçim yapılmasının doğru olmadığını söylediler.

DGD çizgisindeki arkadaşlar, seçim yoluyla kurulacak derneğe katılmayacaklarını açıkladılar. Ve çalışmalardan çekildiler.Bu arkadaşlara göre LMG, HK, HS ve kendilerinin katıldığı dernek seçimsiz, masa başında anlaşarak kurulmalı, sonra bu dernekle birlikte tek kitle örgütü çalışmalarına girilmeliydi. Yani, ilk önce biz de ayrı dernek kuracaktık, sonra da tekkeleri kapatmak için nutuklar çekecektik. Bu samimiyetsizlik olurdu.

Tek kitle örgütü elbetteki hemen gerçekleşecek değildir. Belki de bu yıl tüm siyasetlerin birliği sağlanamayacaktır. Ama hedefimiz tek kitle örgütü olmalıdır. Her bildiri yazışta, her kürsüye çıkışta orta öğrenim gençliğinin faşizme karşı tek yumruk olmasından dem vuranlar, orta öğrenim gençliğinin ancak yurtsever, demokrat devrimci orta öğrenim gençliğinin birliğiyle kazanılacağını söyleyenler, bunun için seçim yapalım, tek kitle örgütü çalışmalarına başlayalım dediğimizde kendi zaaflarını dahi tek kitle örgütünün oluşmaması için engel gösterdiler.

Tek kitle örgütünün oluşması için uzun ve zorlu bir mücadele gerekir. Bazı siyasetlerin bu uzun ve zorlu çalışmayı göze almamaları olağandır. Böyle bir çalışma içerisinde orta yolcu ve revizyonist görüşler elbetteki teşhir olacak, orta öğrenimden silineceklerdir. Tek kitle örgütüne katılmamaları bundan kaçınmaları olağandır. Biz, tek kitle örgütünü orta öğrenim gençliğinin ideolojik saflaşmasına da yarar getireceği için savunuyoruz. Çünkü böyle bir dernekteki saflaşma, ideolojik mücadele olmadan kafakol ilişkisine ve sonra da feodal bağlara dayanan bir saflaşma olacaktır ki, devrimciler böyle tekkelerden yana olamazlar.

Son aşamada LİSELİ MİLİTAN GENÇLİK'le beraber seçim yoluyla kurulacak derneğe kesin katılma kararı alan siyasetler; HALKIN SESİ ve HALKIN KURTULUŞU'dur. Biz DEVRİMCİ GENÇLİK, DEV-LİS, İDÖD ve DGD çizgisindeki arkadaşlara da tekrar çağrıda bulunuyoruz.Bugünkü durumda hiçbir siyasetin orta öğrenim gençliğinin mücadelesini bölmeye hakkı yoktur. Bu arkadaşlardan samimi olarak tekrar düşünmelerini istiyoruz. Çalışmalarımızı dar grup çıkarlarına yönelik değil, birliğe, devrimin ve halkın çıkarlarına yönelik yapalım, birlik için mücadeleyi savunalım.

DAR GRUPÇULUĞU VE SEKTARİZMİ YIKALIM!
YAŞASIN ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN TEK DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTÜ MÜCADELESİ!

LİSELİ MİLİTAN GENÇLİK

FAŞİST DERS KİTAPLARINI OKUMAYALIM OKUTMAYALIM

Istanbul Erkek Lisesi öğrencileri gamalı haçla birlikte faşist ders kitaplarını yaktılar. Irkçılığı körükleyen, tüm olayları ve gelişmeleri doğa üstü güçlere ve kişilere bağlayarak idealizmi yaygınlaştıran, bireyciliği, boyun eğmeciliği, hayalciliği geliştiren, düzene körü körüne bağlı kafalar yetiştirmeye hizmet eden faşist ders kitaplarının yeri çöplüktür.

Gerçekleri tanımaya ve öğrenmeye en açık bir çağda orta öğrenim gençliğinin bu yalan ve safsatalara tahammül etmesi beklenebilir mi? Elbette beklenemez. Bugün orta öğrenim gençliği, doğruları ve gerçekleri öğreniyor, gerici eğitim sistemine karşı mücadele bayraklarını açıyor, halkın mücadelesine karşı geniş ve güçlü bir ilgi duyuyor. Orta öğrenim gençliği Diyarbakır'da Demirel'in yoluna taşlar dizdi. Diyarbakır'da, Istanbul'da, Tunceli'de, her yerde orta öğrenim gençliğinin mücadelesi yükseliyor. Gerici hakim sınıfların "gençlik elden gidiyor" çığlıkları atmalarının nedeni de bu gelişme değil mi?

Faşist MC, bu öğrenim yılı başında birçok ders kitabını değiştirdi. Bu yeni kitaplara şöyle bir göz atanlar hemen görürler ki, kitaplar baştan aşağıya ırkçı, faşist yalanlar, saçmalıklarla doludur.Felsefe kitaplarında, alevi mezhebinden olanlar aşağılanıyor, türlü hakaretlerle mezhep ayrılıklarıyla halk, birbirine düşürülmeye, düşman edilmeye çalışılıyor... Faşist kitaplar, Hitler çömezlerinin tezgahlarından çıkmıştır.

Lise-I tarih kitabında "Türk kültüründe cesur, töreye saygılı, yiğit Alp tipi ideal insan olarak kabul edilmektedir" sözü, Hitler'in "üstün ırk, üstün insan" uydurmasının ayrısıdır. Ayrıca, "ülkeler fethedildikçe, yeni fetih arzuları kamçılanmıştır.Bu durum zamanla Türklerde bir fütühat felsefesi ve hakimiyet felsefesi doğurmuştur" sözünün "ein-reich tek devlet", "Almanya herşeyden üstündür" saçmalıklarından ne farkı vardır?

TARİHİN İTİCİ GÜCÜ HALKTIR

Tezgah başında ter döken işçi, tarlasını eken köylü, yani emperyalizme bağımlılığın ve işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sömürüsünü ve zulmünü üzerinde duyan herkes bilir ki, tarih, şu ya da bu padişahın deliliğinin ya da akıllılığının eseri değil, sınıf mücadelelerinin eseridir.. Tarihin itici gücü halktır, yoksa bir kimsenin "Alman" ya da "Türk" olması değil.

Bugün tarih, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleriyle ve ülkemizde de iki milliyetten halkımızın ülkemizi sömüren ve yeni bir paylaşım savaşını körükleyen iki süper devlete ve onların uşakları faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadelesiyle yazılmıyor mu?

Devrimci yurtsever öğrenciler:

Bizim, ırkçı faşist yalanlara ve saçmalıklara ve de sosyalizm maskeli sosyal-faşist safsatalara ihtiyacımız yok. Bizim gerçeklere ve doğrulara, halka ve halkın mücadelesine hizmet eden bir eğitime ihtiyacımız var.

FAŞİST DERS KİTAPLARINI OKUMAYALIM!

Devrimci, yurtsever öğretmenler:

Orta öğretim gençliği gerici eğitim sistemine karşı mücadele ediyor. Onlar gerçekleri ve doğruları öğrenme isteğiyle doludurlar. Devrimci yurtsever gençlikle birlikte faşist ders kitaplarının kalkması için mücadele edelim.

FAŞİST DERS KİTAPLARINI OKUTMAYALIM!
KAHROLSUN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ!
YAŞASIN ÖĞRETMENLERLE ÖĞRENCİLERİN YURTSEVER ANTİ-FAŞİST BİRLİĞİ!

BASKI VE SÖMÜRÜ MALATYA İPAŞ İŞÇİLERİNİ YILDIRAMAZ

Malatya'da, üretime kısa süre önce geçen İpaş İplik Fabrikasında, işçiler üzerinde yoğun bir baskı ve sömürü sürdürülmektedir. Çeşitli hisse sahiplerinin sermayesinin birleşmesi ve Etibank'ın katılmasıyla kurulan fabrikada, patronlar şöyle düşünüyor: İşe yeni alınan işçileri asgari ücret le çalıştırarak, işçilerin emeğinden alabildiğine yararlanmak ve fabrikanın genişlemesini sağlamak. İşçilerin hiç bir direnişine tahammül edemeyen patronlar, fabrikaya erkek işçileri özel olarak seçip almışlardır. Fabrikaya çoğunlukla ülkü ocaklarına ve MTTB'ye kayıtlı kişilerden alarak daha başından işçilerin mücadelesini bölmek düşüncesindeler. Böylece fabrikada işçiler patronların her dediğine boyun eğmek zorunda bırakılıyor lar.

İşe yeni giren işçiler, bir ay müddetle 10 saat çalıştırıldığı halde, ücretler 8 saat üzerinden veriliyor. Bazan Pazar günleri çalıştırılıp 2,5 yevmiye yerine 8 saatlik ücret verilmektedir. Fabrikada patronlar işçilerin dinlenmesini önlemek için bir çok baskılar uyguluyor. İşçiler 8 saat boyunca devamlı ayakta durmak zorunda bırakılıyor. Erkek ve kadın tuvaletlerine konan patron ispiyoncusu bekçiler işçilerin tuvalette çok kısa olsa bile dinlenmesini önlüyorlar.Hatta tuvaletlerin kapısına vurarak zorla dışarıya çıkarılan işçiler olmuştur. Bir erkek işçi, ağır fitilleri taşıdıktan sonra beline sancı girdiği için makinasının yanına oturmuş, bunun üzerine işten kovulmuştur.
hastalanan işçilere,hasta kâğıdı ya verilmez ya da çok zorluklar çıkarılarak verilir. Bir çok işçi,çok hasta olduğu halde çalışmak zorunda kalmıştır.

Çoğunlukla fabrikanın hissedarı olan şef, ustabaşı ve ustalar, müdürle birlikte işçilere çok kötü davranmaktadırlar.Şef, işçileri daha fazla çalıştırmak için, çocuk yaştaki erkek işçilerin bazılarını ve kadın işçilerin itip-kakmakta, küfür, dayak ve azarlama ile işçilerin onurunu zedelemektedir.

Fabrikada yemek çıkmamakta ve işçilere yemek parası verilmemektedir.İş çilerin yemek yedikleri, giyeceklerini değiştirdikleri yerler tam bir pislik ve rezalet içindedir. Erkek işçiler getirdikleri yemekleri tuvalette ya da yağ deposunda pis kokular ve pamuk tozları içinde yemek zorundalar. Kadın işçilerin gi yinip soyundukları yere bir perde asmak, tuvalette temizlenmek için bir kalıp sabun bile işçilere çok görülüyor.

Fabrikada, keyfi olarak ve kanunsuz bir biçimde işçiler işten atılmaktadırlar. Bütün bu bas kılara karşı işçilerin ortak direnişini önlemek amacıyla patronlar bir takım yasaklar koymakta ve oyunlar düzenlemektedir.. Fabrikada erkek işçilerle kadın işçilerin konuşması yasaklanmıştır. İşçiler üzerinde düzenlenen oyunların başında sarı patron sendikasının kuruluşu gel mektedir. Bu sendika işçilerden habersiz, alelacele kurulmuş, işçiler zorla üye edilmişlerdir.. Türkiye Öz-Dokuma İş adındaki bu sendikanın baş kanlığına fabrikanın muhasebecisi, başkan yardımcılığına ise fabrikanın hissedarı ve mali müşaviri olan bir kişi getirilmiştir. Kurulan patron sendikası işçinin hiç bir düşüncesi alınmadan MSP güdümündeki sarı Hak-İş Konfederasyonuna bağlanmıştır. İşten kanunsuz olarak atılan 7 işçi bu sendikaya başvurdukları zaman sendika işvereni haklı çıkarmış ve hiçbir girişimde bulunmamıştır.

Son zamanda fabrikada faşistler MİSK'e bağlı bir sendika kurmak üzere harekete geçmişlerdir.

Bütün bunlara karşı işçilerin tepkisi gittikçe büyümektedir.

İpaş fabrikasının kadın ve erkek emekçileri, bütün bu sömürü ve oyunlar karşısında yılmayalım! Fabrikada, patron sendikalarının, faşist sen dikaların çöreklenmesine izin vermeyelim. Faşist ve patron sendikalarının işçi düşmanı çirkef yüzlerini iyi tanıyalım, tüm işçilere de gösterelim.Bu sendikalar işçi sınıfının işverene karşı haklarını korumak için değil, patronlara uşaklık etmek için kurulmuşlardır. Bizim işverene karşı haklarımızı ancak bilinçli işçilerin yönetimde olduğu sınıf sendikaları savunabilir. Birleşelim! Patron sendikalarını, faşist sen dikaları yerle bir edelim!

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER!

YAŞASIN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN VE EZİLEN HALKLARININ MÜCADELESİ!

İPAŞ Fabrikasından
Bir Grup İşçi

"DAVAMIZDAKİ ENGELLERİ DAHA İYİ KAVRADIK"

Noramin'de Direniş Sürüyor:

Biz Noramin fabrikası işçileri, son aylarda pat ronun bize baskısı, toplu sözleşme kurallarına uymaması ve son olarak da, bir arkadaşın elindeki tabaklar düşüp kırıldı di ye onu atması üzerine durumu sendikaya bildirdik. Arkadaşımızın tekrar işe alınmasını ve toplu sözleşmeye uyulmasını istedik. Sendika, arkadaşınızı geri aldıramayız deyince biz de sendikanın bu tutumuna ve patrona karşı direnişe başladık. Sendikamız sözde devrimci Lastik-İş'tir.

Direnişin ilk günü 5 cemse dolusu jandarma gel di fakat, bizim kadın erkek kararlı direnişimiz sonunda geri çekilmek zorunda kaldı. Sendikaya birkaç arkadaşı gönderip, direnişimiz için çadır is tedik. Fakat hiçbir sonuç alamadık. Sendikacılar bizden habersiz direniş yaptığınız için size yardım etmeyiz dediler. Biz de onlara siz nasıl devrimcisiniz, işçiyi yalnız bırakıyorsunuz deyince, siz bilirsiniz,isterseniz istifa edin dediler. Biz de onlara şimdiye kadar sizi besledik, sendikadan istifa etmeyeceğiz ve sizin gerçek yüzünüzü tüm işçi arkadaşlara göstereceğiz ve sendikanın başından atarak gerçekten devrimci işçileri getireceğiz dedik.

Direnişimiz çeşitli baskılar altında sürüyor. Son olarak Maslak jandarma karakolundan jandarmalar nöbetçi 8 arkadaşımızı jandarma karakoluna götürdüler, bu arkadaşlarımız assubay başçavuş ta rafından dövüldü. Hepimiz 15'er gün rapor aldık. Başçavuş dövülmemize sebep olarak sanayi mahallesinde soyulan bakkalları ve çalınan arabaları gösterdi. Ve bir daha işyerine giderseniz hepinizi kurşuna dizerim dedi. Bizi tuvalete kapayıp 30 dakika tuttular. Üzerimizi arayıp sigaralarımızı alıp bizi saldılar.

Dövülen arkadaşlar;Rıza Çimen, Rafet Kaya, Namık Yazıcı, Muharrem Hançer, Osman Akgül, Lütfü Güneş, Kadir Belge, Esat Kaya'dır. Fakat onların baskıları bizi yıldıramaz.

Bunların bize yapmış olduğu işkence bizi korkutacağı yerde bizi daha çok biledi ve biz davamızdaki engelleri daha iyi kavradık. Bunun yanında jandarmanın vatanı mı koruduğunu yoksa patronu mu koruduğunu da kavradık.

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

KAHROLSUN SARI VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI!

NE AMERİKA NE RUSYA!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM

YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

NORAMİN İŞÇİLERİ

Sunta Fabrikası işçileri tüm işçilere sesleniyor: "KENDİ SENDİKAMIZDA BİZLER GÖREV ALMALIYIZ"

Geçtiğimiz günlerde grev kararı verdikten son ra, çeşitli nedenlerle grevden vazgeçip, toplu iş sözleşmesi imzalayan SUNTA Fabrikası işçileri ile sorunları üzerinde ko nuştuk. Bu söyleşiye grev nedeniyle işten atılan eski temsilciler de katıldılar.

H.Y. - Fabrikada kaç işçi çalışıyor? Hangi sen dikalar var?

- Burada ortalama 500 işçi çalışıyor. İki sendikamız var. Biri Türk-İş'e bağlı sarı Ağaç-İş, diğeri DİSK'e bağlı Asis sendikasıdır. Asis sendikasının 483, Ağaç-İş'in 12 üyesi var. Bu işçilerin sırtından, sanayii odasının açıklamasına göre, işveren, yılda en az 56 milyon lira kâr ediyor.

H.Y. - Sendika değişiminiz nasıl oldu? Engeller ne idi?

- 1974 yılında sarı Ağaç-İş'ten toplu olarak istifa ettik. Asis sendikasına geçebilmek için üç gün yemek boykotu yaptık. Patron bizim Ağaç-İş'te kalmamız için çok baskı yaptı. Arkadaşlarımıza tehdit yağdırdı, onları satın alma yoluna kadar gitti.

H.Y. - Sendika değişiminden sonra olaylar nasıl gelişti?

- Asis öncelikle ek bir protokolla yeni bir ücret zammı aldı. Yeni bir prim sistemi uyguladı. DGM'lere karşı direnişe biz de katıldık. Bu olayda beş arkadaşımız işten atıldı. Sonradan kimse onlara sahip çıkmadı. Toplu iş söz leşmesi yaparken ise şunları istemiştik: Taban fiyat olarak ilk yıl 7 lira, ikinci yıl yine 7 lira istedik. İşveren ve uz laştırma kurulu ilk ve ikinci yıl için 5'er lira verdi. Fakat bizim için önemli olan zamlar değildi. Bizler esas olarak işten atılan beş arkadaşımızın geri alınması için mücadele ettik. Sonra grev kararı %80 çoğunlukla alındı.

H.Y. - Bu süre içinde sendikanızın ve patronunuzun tutumu nasıldı?

- Uzlaştırmadan karar çıktıktan sonra, patron arkadaşlarımızı işe geri almayacağını söyledi."Ben bunları katiyen işe almam, alırsam sonra onlarla nasıl mücadele ederim." dedi. Biz ise bu ta lebimizde direndik. Asis sendikasının maddi yönden durumu zayıf idi. DİSK ise yardım edeceğe benzemiyordu. Daha önce geçirilen Elka deneyi bize, DİSK'e bu konuda güvenmememizi öğretmişti. Bizden yana kesin tavır koymadı. Hem maddi olarak hem de manevi olarak bizi yalnız bıraktı. Daha sonra da arkadaşlarımız işe alınmadılar.

H.Y. - İmzalanan toplu iş sözleşmesi size neler sağladı?

- İmzalanan toplu iş sözleşmesi bugünkü hayat şartları için yetersizdir. Ağaç sanayii dalında en iyi sözleşmelerden biri imzalanmıştır. 150.000 TL.'lık hayat sigortası yapıldı. Primini işveren ödeyecek. İş kazası çok oluyor. Bizlerin verdiği mücadele sonucu bazı önlemler alınmıştır. Fakat, işveren kıdem tazminatını yükseltmiyor. Bu konuda MESS'in kararlarına kesinlikle uyuyor.

H.Y. - Söylemek istedikleriniz?

- Sunta işçisi kendi mücadelesini kendisi vermiştir. Oysa bütün işçiler böyle durumlarda dayanışma içinde olmalıdırlar. Bizlere kendimizden başka kimsenin faydası yoktur. Kendi sendikamızda biz de görev almalıyız. Devrimci işçi arkadaşlar sendika yönetiminde görev almalıdırlar.Ancak böyle sarı sendikalara ve devrimci görünen maskeli sendikalara karşı zafer kazanabiliriz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANI SENDİKA AĞALARI!

TÜRK-İŞ VE DİSK İŞÇİLERİ DEVRİMCİ BİR TARZDA BİRLEŞSİN!

ORALET İŞÇİLERİNİN GREVİNİ DESTEKLEYELİM!

ARGUAN'DA H...

İŞBİRLİKÇİL...

Geçtiğimiz ay Malatya'nın Arguan kazasında "İki Süper Devlet ve İşbirlikçilerini Protesto Mitingi ve Yürüyüşü" yapıldı. Başarılı bir kitle eylemi olan bu miting ve yürüyüş üzerine Arguan'lı devrimcilerin gazetemize gönderdikleri yazıyı yayınlıyoruz.

"BİRLEŞİP KARARLILIKLA MÜCADELEYE ATILINCA BAŞARILAMAYACAK HİÇBİR ŞEY YOKTUR."

Arguan'da "İki süper devlet ve yerli işbirlikçilerini protesto mitingi ve yürüyüşü" düzenledik.. Miting ve yürüyüşü Halkın Yolu gazetesinin görüşlerini savunan arkadaşlar tertipledi. Egemen güçlerin engellemeleri daha miting çalışmalarının ilk günlerinde başladı. Oluşturulan ilk tertip komitesinden iki arkadaşımız sudan bahanelerle aranmaya başladı, faşist valinin baskısıyla miting kaymakam tarafından 10 gün ertelendi. Ertelemenin amacı mitingi tatil olmayan bir güne bırakmak ve katılma oranını düşürmekti.

Fakat umdukları gibi olmadı. Mitinge 2000 civarında büyük çoğunluğunu yoksul köylülerin oluşturduğu bir kitle katıldı. Mitingin Çarşamba günü olması nedeniyle işçilerin ve öğrencilerin büyük kesimi mitinge katılamadı.

Kazanın alt ve üst yanında toplanan köylüler iki koldan yürüyerek miting alanına girdiler.Göçeruşağı, Gökağaç ve Kömürlek köylüleri, Kümürlük köyünde pankartlarını açarak yürüyüşe geçtiler, Kızık köyünde Kurutaş'tan gelen köylülerle birleşerek yürüyüşe devam ettiler. Daha sonra yürüyüş koluna Eymir köylüleri de katıldı. Köylüler "Ülkeler Bağımsızlık, Milletler Kurtuluş, Halklar Devrim İstiyor", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız, Bloksuz Türkiye", " Kahrolsun Sömürgecilik", "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet" pankartlarından başka "yol isteriz", "pahalılığa ve işsizliğe son" "fasulye taban fiyatları yükseltilmeli" pankartlarını taşıyorlardı. Yol boyunca sürekli olarak devrimci sloganlar, Kızıldere marşı, Şerif Aygül marşı söylendi. Yaşlılar ve kadınlar kazanın üst yanına kadar traktörle taşındı. Diğer köylüler ve gençler 10 Km. yaya yürüdüler. Saat 11'de Iğdır, Mezirme ve diğer köylülerin katılmasıyla kazaya doğru yürüyüş başladı.

Kazanın alt yanında ise Malatya'dan gelen işçiler öğrenciler, Y. Sülmenli, A.Sülmenli, İsaköyü ve diğer köylerden gelen köylüler toplandı. Bu koldakiler "Kahrolsun iki süper devlet ve işbirlikçileri", "Kahrolsun Sömürgecilik, Kürdistan'a özgürlük","Yıkılsın faşist diktatörlük, kahrolsun sosyal-faşizm" vb.pankartlarını taşıyorlardı.

Arguan devrimci sloganlar ve köylülerin ayak sesleriyle inledi.

Miting başlamadan önce Mao Zedung ve tüm devrim şehitleri anısına üç dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Mitingin ilk konuşmasını genç bir arkadaş yaptı. Geniş gençlik yığınlarını faşizme, sosyal faşizme ve iki süper devlete karşı mücadeleye çağırdı.

Gençlik hareketinin işçi ve köylü ve tüm halkın mücadelesinin yanında yer alması gerektiğini vurguladı.

Daha sonra söz alan bir köylü, kürtçe bir konuşma yaptı. Kürt milleti üzerindeki milli baskıyı anlattı. Kürt milleti üzerindeki milli baskının Amerika, Rusya ve işbirlikçileri tarafından uygulandığını belirterek kurtuluş yolunun işçi ve köylülerin birliğinden geçtiğini belirtti.

"Halkın Yolu" gazetesinin görüşlerini benimseyen bir arkadaş ise yaptığı konuşmada dünyada ve Türkiye'deki gelişmelere değindi. İki süper devlet ve yerli işbirlikçilerinin iki milliyetten halkımızın baş düşmanları olduğunu belirterek, faşizme karşı mücadelenin sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadeleden ayrılamayacağını söyledi. 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi anlatılırken konuşması kesilerek Şerif Aygül marşı söylendi. '71 direnişi söylenirken arkadaşın konuşması kesilerek kitle Kızıldere marşını söyledi. Darağacına giden üç yoldaştan, işkencelere yiğitçe karşı koyan Kaypakkaya yoldaşlardan bahsedilirken, halk 12 Mart faşistlerine nefretlerini haykırdılar.

Mahirlerin,Denizlerin, İbrahimlerin emperyalizme ve faşizme karşı direnen yönlerini kendimize örnek alırken, onların maceracı çizgisini reddederek,kitlelerle birleşmek, revizyonizme karşı mücadeleyi sürdürmenin gereğini vurgulayan arkadaş kurtuluşun işçi sınıfı öncülüğünde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk Devriminde olduğunu söyledi.

Devrimci bir ana ise konuşmasında, gençlik üzerindeki baskıları lanetleyerek, evlat acısının son bulması için anaların ve babaların evlatlarıyla omuz omuza mücadelelerinin görüşlerini benimseyen arkadaşlar da birer konuşma yaptılar. Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini benimseyen arkadaşlar haber verildiği halde konuşma yapmadılar.

Malatya bölgesinde hiç bir kitle eylemini yaptırmamak için elinden gelen her türlü engellemeyi yapan hakim sınıflar mitingden sonra saldırıya geçti. Tertip komitesinden bir kişi asayiş komitesinden iki kişi tutuklandı. Dört kişi hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi. Köy yolları 3-4 gün arandı, köylere baskınlar düzenlendi.

Mitingde tecrübesizliğimizden doğan bazı eksikliklerimiz oldu. Fakat miting herşeye rağmen başaralı geçti.

Köylüler birleşip kararlılıkla mücadeleye atılınca başarılmayacak hiçbirşey olmayacağını gördüler. Miting günü jandarmalar karakoldan bile dışarı çıkamadılar. Köylüler bu durumu öğünerek birbirine anlatıyorlardı.

Miting sonrası revizyonistlerin bazı bozguncuların çabaları ve jandarma terörüyle bazı köylerde kısmi bir gerileme oldu.

Devrimciler revizyonistlerin ve bozguncuların gerçek yüzlerini teşhir etmeliler, kitlelerle sıkıca birleşerek jandarma terörüne karşı koymalılar, devrimci siyasetimiz etrafında kitleleri örgütleyerek seferber etmeliler.

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!

Arguanlı Devrimciler

uygun çözümleri Filistin halkına kabul ettirmeye ve mücadeleyi bastırmaya çalışmaktadır.

Sovyet sosyal - emperyalistleri, siyonist İsrail Devleti'nin meşruluğunu kabul eden ve Filistin sorununu bir mülteci sorunu olarak gösteren kararları, Filistin halkına kabul ettirmeye çalışmaktadır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, bir yandan, hemen her yıl, Sovyetler Birliği'nden yahudi göçü yoluyla siyonist İsrail'e önemli yardımda bulunmaktadır.

Filistin halkı, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sözümona "yardım" larına değil, esas olarak kendi güçlerine dayanmaktadır. Filistin halkı, kendi gücüne dayanarak ve silahlı mücadelede sebât ederek bütün güçlüklerin üstesinden gelecektir. Filistin halkına karşı çeşitli komplolara girişen iki süper devletin çabaları boşunadır. Kahramanca savaşan Filistin halkı, iki süper devletin ve işbirlikçilerinin tertiplerini boşa çıkarmakta, Tel Zaatar'da olduğu gibi destanlar yaratmaktadır.

Filistin halkının kurtuluş mücadelesi, halkımızın giderek artan bir şekilde desteğini kazanmaktadır. Bağımsızlık ve özgürlük için Filistin halkıyla halkımızın düşmanları ortaktır.

İşgal edilen toprakların kurtuluşu için mücadele eden Arap halkları ve anavatanlarının kurtuluşu için savaşan Filistin halkı ergeç zafere ulaşacaktır.

YAŞASIN TÜRKİYE VE FİLİSTİN HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ KURTULUŞ MÜCADELESİ!

Emperyalistlerin desteğindeki siyonistler tarafından, yıllar önce vatanları gasbedilen Filistin halkının kurtuluş mücadelesi, iki süper devletin komplolarına rağmen gelişmektedir.

Filistin halkının mücadelesi haklı bir mücadeledir. Çünkü onlar, bağımsızlık ve özgürlük için, anavatanlarının kurtuluşu için mücadele etmektedirler. Haklı davaları uğruna Filistin halkının yürüttüğü mücadele, dünya halklarının ve Üçüncü Dünya Ülkelerinin geniş desteğini kazanmıştır.

Filistin halkı, şimdiye kadar çeşitli güçlüklerle karşılaşmış ve mücadele içinde çelikleşmiştir. Ortadoğu'da "barış" ın sağlanması adı altında, Filistin halkının milli haklarını hiçe sayan ve siyonist İsrail Devleti'nin meşruluğunu tanıyan hiç bir çözümü kabul etmeyeceğini ve silahı elden bırakmayacağını çeşitli defalar göstermiştir. Teslimiyeti reddetmiştir.

Filistin halkı, mücadele içinde, düşmanlarının yalnızca İsrail siyonistleri ve onları her bakımdan destekleyen ve Filistin halkının mücadelesine karşı çeşitli komplolara girişen ABD emperyalistlerinden ibaret olmadığını, yüzüne "dost" maskesi takan Sovyet sosyal - emperyalistlerinin de, Filistin halkının mücadelesini arkadan hançerlemeye çalışan, başta gelen düşmanlarından birisi olduğunu her geçen gün daha fazla görmektedir.

Ortadoğu'da yoğun bir hegemonya mücadelesi içinde olan iki süper devlet, Filistin halkının mücadelesini ezebilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. ABD emperyalistleri, Orta Doğu'daki emperyalist çıkarları için Filistin ve Arap halklarına karşı İsrail siyonistlerini her bakımdan desteklemektedir. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise Filistin kurtuluş mücadelesini kendi denetimleri altına almaya ve emperyalist çıkarlarına

FİLİSTİN KURTULUŞ ÖRGÜTÜNÜN TÜRKİYE'DE BÜRO AÇMASI ENGELLENMEMELİDİR

Geçen yılın Mayıs ayında, ülkemizde toplanan İslam Ülkeleri Konferansında, Türkiye, Filistin halkının ve Arap halklarının haklı davasını destekleyen kararlara katılmış ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Türkiye'de büro açması konusunda mutabakata varılmıştı. Ancak Milliyetçi Cephe, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Türkiye'de büro açmasını, Kıbrıs ve diğer konularda pazarlık konusu yapmaktadır.

Bugün birçok ülke, Filistin halkının tek meşru temsilcisi olarak Filistin Kurtuluş Örgütü'nü tanımıştır. Yine bir çok Üçüncü Dünya Ülkesi siyonist İsrail'le diplomatik ilişkisini kesmiştir. Türkiye-nin de katıldığı Birleşmiş Milletler kararınca siyonizmin ırkçılık olduğu kabul edilmiştir. Türkiye siyonist İsrail Devleti'yle diplomatik ilişkiyi kesmelidir. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Türkiye'de büro açması engellenmemelidir.

Filistin Halkıyla Dayanışma Gecesi Dolayısıyla Yılmaz Güney'in Gönderdiği Mesaj:

Yiğit Filistin Halkına!..

Emeğin kurtuluşu için mücadele eden biz Türkiye emekçileri ve devrimcileri, yiğit Filistin Halkının emperyalizme ve siyonizme karşı sürdürdüğü şanlı ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferle sonuçlanacağına inanıyoruz. Filistin Halkının ulusal haklarını kazanma ve ABD emperyalizminin uşağı siyonist İsrail tarafından gasbedilen yurtlarını kurtarma mücadelesini yürekten destekliyoruz. Filistin Halkının zaferi, ezilen dünya halklarının zaferi olacaktır.

Suriye'nin Lübnan'a saldırması, Filistin davasının savaşçılarını gerici hristiyan faşistleriyle birlikte hunharca katletmeleri, şanlı Tel Zaatar direnişi ve acısı, FKÖ savaşçılarını silahsızlandırma çabaları, şu gerçeği inkar edilmez bir biçimde açığa çıkartmıştır: Filistin Halkının silahlı Ulusal Kurtuluş Hareketinin önündeki engeller ve düşmanları sadece ABD emperyalistleri ve İsrail siyonistleri değil, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onun işbirlikçisi gerici Arap yönetimleridir.

Yiğit Filistin Halkı silahlı mücadelesini zafere kadar sürdürmeli, silahlarını teslim etmemelidirler. Hem ABD, hem de Sovyet sosyal - emperyalistlerinin ve onların kuklalarının oyunlarını bozmalıdırlar. Bu konuda verilecek mücadeleyi de kararlılıkla destekleyeceğiz ve yanlarında olacağız.

Filistin Kurtuluş Hareketi, Türkiye emekçilerinin her türlü emperyalizme karşı yürüttüğü mücadelenin şanlı bir parçasıdır. Yüreğimiz Filistin Halkının yüreğiyle birlikte çarpmaktadır.

Yaşasın Filistin Halkının Silahlı Ulusal Kurtuluş Hareketi!

Yaşasın ezilen dünya halklarının ve devrimcilerinin militan dayanışması ve birliği!

Filistin Halkı zafere ulaşacaktır!

Türkiye emekçilerinden Filistin Halkına selâm!.. Bin selâm!..

YILMAZ GÜNEY
17 Aralık 1976
Kayseri Cezaevi